

Izolda Johannsen
Az ezüstíjas

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 561 6

© Izolde Johannsen, 2006
© Mercator Stúdió, 2006

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
www.facebook.com/mercator.studio

T/F: 06-26-301-549
06-30-305-9489

Családomnak

TARTALOM

Prológus	6
1. fejezet Észak	19
2. fejezet Tavaszünne	29
3. fejezet Elveszett múlt	41
4. fejezet Az útonálló tábor	51
5. fejezet Krynem	65
6. fejezet Calapteryx	79
7. fejezet Lázadók	87
8. fejezet Jill	97
9. fejezet A Rongyosok	111
10. fejezet Csapda	117
11. fejezet Fogságban	129
12. fejezet A vörös vadász	141
13. fejezet Szabadság	157
14. fejezet A hullarablók földjén	170
15. fejezet Újra együtt	176
16. fejezet Észak válasza	186
17. fejezet Az ostrom	199
18. fejezet Logen fiai	217

Florian vagyok, a vándorló dalnok. Akár a széllel sodródó őszi levél, úgy kóborlok a Kontinens városai és falvai közt. Történeteket mesélek, melyek aztán tovább élnek a távozásom után. S kívánhat-e ennél többet egy lyukas csizmájú énekes? Hosszú ez az éjszaka, ma már aligha indulok tovább. A hűs, édes borért cserébe halljátok hát ezt a mesét Észak titokzatos vidékéről és az ott élők küzdelmes napjairól...

A követek hajnalban meghozták az örömteli hírt, és a Fekete Völgy minden lakója izgalommal várta vissza a Kontinens ifjú urát. Feldíszítették a házakat, virágokkal szórták fel a porlepte utakat. Aranda, a szépséges trúbiai hercegné mindeközben a készülő gobleinkép előtt üldögélt. Kecses ujjai új szálát fűztek a tűbe. Talán épp ezen a napon derül fény a szíve alatt rejtőző édes titokra, amikor Logen herceg végre hazatér a gyarmatokért vívott második hadjáratból...

PROLÓGUS

*„Izzad már a király, reszketeg, sápatag,
a látványtól beteg!
Nézd, ez a csőcselék itt,
tajtékezik, egyre nő, falaidon tetézik:
– Mind koldusok, Uram, mert nincs mit enniük!”
(Arthur Rimbaud: A kovács)*

Komor és vigasztalan volt minden. A néma folyosók vége beleveszett a szürkén gomolygó füstbe, mert a nehéz, zsíros, fojtogató függöny, az enyészet borzalma beette magát mindenhová – a kövek és az ablaktáblák sem állhatták útját. Kísérteties ábrák villantak fel a fehérre meszelt falakon, ahogy a tűz vörös fénye megvilágította őket. Elhaló sóhajok reszkettek a díszesen faragott oszlopok között, noha a Fekete Vár emeletein egyetlen lélek sem járt. A hatalmas szobák üresen tátongtak – már nem volt kiket vendégül látniuk. A magasrangú főurak, nemesek és a szomszédos tartományok követei mind holtan heverték odalent a lobogó máglyák közelében.

Halk suttogás és sietős léptek zaja szakította fel a nyomasztó csendet. Két árnyalak osont a széles kőlépcsők felé. A hold sápadt fénye megvilágította az arcukat: nem krullok voltak.

– Igyekezz már, te szerencsétlen! – sziszegte hátra az elöl haladó, piszkosszürke egyenruhát viselő katona. – Meglátott minket valaki?

– Nem hiszem. Bár ezeknél a szörnyszülötteknél sosem lehet tudni. Sokszor úgy érzem, belelátanak a fejembe, olvasnak a gondolataimban. – A társa lihegve beérte és lopva megtörölte izzadt homlokát.

– Átkozottul nehéz ez a flaska!

– Ne törődj vele. Csak hozd utánam! – mordult fel a hórihorgas alak és dühödten mérte végig a fújtató férfit. – Örülj, hogy nem kell ölnöd!

Az alacsony, köpcös katonának elkerekedett a szeme. Hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– De, Youri! Arról egy szót sem szóltál, hogy valakinek meg kell halnia...

– Ostoba barom! Azt gondoltad, hogy az őr majd tárt karokkal fogad minket? Már bánom, hogy téged választottalak. Gyáva alak vagy! – köpött egyet, aztán tovább indult.

– Várj meg! – Colin húsos tokája remegett az izgalomtól. – Veled tartok. Hiszen megegyeztünk. Elvégzem a feladatot.

– Ne feledd: itasd le. Nem akarom, hogy fellármázza a többieket. Most pedig indulás. Még egy istenverte emelet hátra van.

Colin még mondani akart valamit, de sürgősen becsukta a száját. A társa nyomában a halál szele gomolygott, hideg gyűlölet övezte. Colin háta lúdbőrös lett a közelségétől. Meg sem bírt mukkanni, s mintha álomban mozgott volna, felemelte a borral teli bőrflesskát és nehézkes léptekkel megindult a cinkostársa után.

Ahogy elhaladtak a hercegi pár egykori, fényűzően berendezett lakosztálya mellett, Colin szívét jeges félelem szorította össze, foga megállíthatatlanul vacogott. Érezte, hogy a tettéért lakolni fog. Youri mindebből semmit sem vett észre. Elvakította az arany, amit a sikeres rablás után ígértek. Időnként mormolt néhány szót ritkás, sárga bajusza alatt, de a mögötte lopakodó férfi nem értette elharapott szavait.

Csak egyetlen szoba előtt állt őr. Egy ideig feszes vigyázzban várt, aztán maga elé emelte a kardját, tisztelgett és díszlépésben megtett két apró kört. Eddig mindig a társaival felváltva őrködtek az emeleten, de a barátja most a lovagteremben tivornyázott. Ő is ment volna, de a parancs erős volt, nem hagyhatta el az őrhelyét. Hirtelen magára vonta valami a figyelmét, egészen apró nesz, mintha patkány surrant volna át az oszlopok között, de miután hiába fürkészte a sötétet, elindult a hátsó termék felé. Ha valaki jár ott, hát meglakol. Kardja ütemesen csörgött fénylő páncélzata oldalán. Colin csak erre várt. Néma léptekkel osont a katona után. Youri eközben halkán kinyitotta a fekete anafából faragott ajtót, és eltűnt a hercegné szobájában.

Az őr nemsokára megfordult és majdnem beleütközött az őt követő katonába. Döbbenten meredt rá, mint aki kísértetet lát. Az előbb... mintha egyedül lett volna.

– Hát te, mit keresel itt? – kérdezte mély, nyugodt hangon. Ujjai az oldalán lógó kard markolatára zárultak.

– Bort hoztam. Gondoltam, unod már magadat egyedül.

Az őr szélesen elmosolyodott.

– Valóban. Egy pisszenés sem hallatszik ki már órák óta.

– Szegény asszony, egyetlen nap alatt veszítette el a férjét és a testvérbátyját...

– Mi is a neved? – kérdezte ekkor az őr barátságosan.

Colin alig észrevehetően megremegett. Hátrafordult, hogy vajon jön-e már a társa.

– A barátaim csak Köpcösnek hívnak. Na, igyunk, amíg nem késő! – emelte fel a flaskát és kinyitotta. Az őr átvette tőle és alaposan meghúzta. Nagy, hangos kortyokkal ivott, a vérpiros folyadék gyöngyözve csorgott végig csillogó mellvértjén.

– Ez igazán jólesett. Egészen felfrissültem. Gyere csak, cimbora! Igyál velünk! – kiáltott oda jókedvűen a közeledő Yourinak. A férfi nyugodt léptekkel ballagott feléjük. Szemével intett a társának, mire Colin megkönnyebülten sóhajtott fel. Ahogy odaért, kezét fogott az őrről.

– Nem, köszönöm. Én már ittam eleget – hárította el a felkínált flaskát. A katona vállat vont.

– Rendesek vagytok, barátaim. Ez legalább felmelegít. De lassan vissza kéne mennünk.

– Hogyne – felelte készségesen Youri és átfogta az őr vállát. Az meglepetten nézett rá. Aztán elgondolkozott.

– Nem ismerlek téged. Ki a vezető? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel.

Youri barátságosan ránevetett.

– A vezető? Ezen még nekem is gondolkodnom kell – szólt és tövig szúrta kétélű törét az őr fedetlen torkába. Meleg vér öntötte el a kezét és az arcát. Szorosan tartotta a férfi rángatózó testét. Az őr szájából fuldokló bugyborékolás tört fel.

– Áruló! – hörögte kínlódva. Iszonyattal meredt gyilkosa arcába.

– Fogd szorosan – mormolta Youri. Colin hátracsavarta a görcsösen rángó karokat. Végül elhallgatott a kétségbeesett sípolás és a test végleg elernyed. Youri utálkozva lökte el magától a hullát.

– Na tessék. Most vehetek egy másik inget! – szitkozódott fojtott hangon. Colin öklendezve fordult el a véres tetemtől.

– Megvan a nyakék? – nyögte ki nagy nehezen. Youri letörölte a kését.

– Igen. A fésülködő-asztalkán volt. Nem ébredt fel. Nézd!

– Csodálatos! – sóhajtott fel az alacsony, kövérkés katona. Egyszeriben elfeledte rosszullétét. Ujjai mohón tapadtak a finoman kidolgozott ezüstmedálra.

– Most már a miénk – súgta örvendezve.

– Igen. Jó szolgálatot tettél nekem, Colin. Ezt nem felejem el, ne aggódj. Sokszor eszembe fog jutni. De most... búcsúznunk kell. Hidd el, odaát is értékelni fogják a segítségedet.

– Odaát? Hol? – kérdezte értetlenül a kövér férfi. Youri egészen közel hajolt hozzá.

– A másvilágon! – súgta a fülébe és szúrta. Most nem hibázott. Colin azonnal meghalt. A tör éppen a szívébe fúródott. Az áruló gúnyos mosollyal nézte a földre hengeredő testet.

– Gyáva féreg – szólt megvetően, aztán sietve elindult a szürkésfehér ködbe burkolózott folyosó északi vége felé. Elégedetten rejtette el zekéjében a hercegné nyakékét. Nem vette észre a nyomában burjánzó, hideg ködpamacsokat. Mire elérte a lépcsősor elejét, már térdig beburkolta a nyálkás, csontig hatoló hideg. Lefutott a mitikus alakokkal díszített széles kőlépcsőn. Léptei zaja sokáig visszhangzott még a komor falak között.

A lovagterem ajtaja hirtelen kivágódott. Két tagbaszakadt alak tántorgott el az oszlopok irányába. Mind odajártak könnyíteni magukon, a szolgák hajnalban úgyis eltakarítják majd a nyomokat. Pokoli hangzavar hallatszott ki a nagyteremből. A Fekete Horda egykori katonái közé vegyültek a keleti nagyúr krulljai, és mind úgy ittak, mintha másnap vége lenne a világnak. A hosszú asztalokat roskadásig megpakolták hússal, fehér kenyérral és gyümölcsökkel. A katonák őrjöngve faltak, sokuk hosszú hónapok óta most evett először rendes ételt. Jónéhányan már hortyogva aludtak, arccal a fatányérokra dőlve, míg mások üveges szemmel bámulták velük szemközt ülő, ordító társaikat.

– Uram! Úgy tűnik, itt az idő! – lépett oda az egyik fekete köpenyes krull a hercegi trónon ülő kapitányhoz. Drasen sötéten felnevetett.

– Hozd ide az apródot! – recsegte jókedvűen.

Régóta figyelte a legénykét. Logen herceg legkisebb apródja eddig a zsírtól fénylő tányérokat mosogatta. Szemei duzzadtak voltak az álmoságtól. A krull vezér látta, hogy a fiúcska alig áll a lábán. Elkapta szanaszét meredező vörösseszőke loboncát és magához rántotta.

– Eredj, kölyök. Hozz bort. Két hordócskával! – vakkantotta.

– De uram. Már így is eszméletlenülre itták magukat – felelte alázatos hangon Luiggio.

Drasen elvigyorodott. Borostás arcából kivillantak hegyesre reszelt fogai. Félelmetes látványt nyújtott.

– Lódulj! – hördült fel és az ajtó felé taszította a gyermeket. A kis apród villámgyorsan eltűnt.

– Nem is olyan rossz! Add nekem és engedelmes szolgát faragok belőle – kérte vezérét a krull katona.

– Hidd el, szívesen a kedvedben járnék, de nem tehetem. Fargia azt parancsolta, hogy senki sem maradhat életben. És ez ellen még én sem tehetek semmit – vonta meg robosztus vállát Drasen. Ásított egyet.

– Koszos csürhe. Zabálnak, mintha valami mulatságon lennének, nem a hercegük halotti torán.

– Nincs bennük egy csöppnyi tisztesség sem – helyeselt a krull. – De ez az ital hatása. Fel sem fogják, mi történik velük. Olyanok, mint azok a nagy, kövér állatok, amelyek fent a ziháni szigeteken élnek.

– Valóban. Csak uszonyuk nincs – felelte Drasen. Hahotázni kezdtek. Féktelen kacagásuk beleveszett a pokolbéli ordítózásba és éneklésbe.

Luiggio remegő inakkal futott le a földszintre vezető lépcsősoron. Biztos volt abban, hogy ezek a emberi szörnyek a pokol legsötétebb bugyrából jöttek ide. Sosem látott még félelmetesebb hadsereget. Szeretett volna elbújni az egyik istállóban, a jó illatú szénában, de tudta, hogy akkor megkorbácsolnák. Így hát óvatosan átlépdelt a kövezeten heverő alakokon és kisurrant a félig nyitott hatalmas bronzkapun. A látványtól azonban, ami az udvaron fogadta, szinte földbe gyökerezett a lába. Nyöszörögve simult a hús falhoz és megbabonázva bámulta a véres borzalmat...

Logen herceg halott katonái mezítelenül heverték a vérüktől sikamlós földön. Testüket valósággal szétkaszabták. Az előkelőbb harcosok tetemei a Holtak Gödre mellett feküdtek, borzasztó összevisszaságban. Luiggio megtántorodott az iszonyattól. A krull katonák fel s alá futkostak, éjfekete köpenyük lobogva úszott utánuk a fojtogató büzzel telt levegőben. Ordítva nógatták a félmeztelen szolgálólányokat gyorsabb munkára. Parancsok harsantak fel, nyomukban pedig kétségbeesett sikolyok, ahogy a korbácsok lecsaptak a csupasz hátakra. A nők arca eltorzult az emberfeletti testi és lelki kínoktól.

Saját férjük, fiuk véres tetemét kellett a sziszegő lángok közé vetniük. Luiggio a villámlás fényénél észrevette Grindolát is, a hercegné trübiai udvarhölgyét. A lány mezítláb lépdelt a mindent elemésztő lángok felé. Ekkor egy krull rohant oda hozzá és hosszú aranylő hajánál fogva lerántotta őt a feldúlt sártömegbe.

Grindola kétségbeesetten tekergett alatta, öklével ütötte a súlyos testet. Aztán ellenállása megtört, csak fuldokló zokogása hallatszott hosszú percekig. Miután a katona otthagya őt a földön, lassan feltápázkodott. Eltépett szoknyáját szorosan összefogta maga előtt és bicegve elindult a szolgák házai

felé. Ahogy a lány eltűnt a félig kitárt ajtó mögött, Luiggio nagyot sóhajtott, majd futva indult a borospincék felé. Sokáig tartott, amíg a nehéz hordókat felcipelte a lépcsőn. Jókora nyaklevessel jutalmazták a késésért, aztán visszazavarták a dézsák mögé.

Drasen kitöltötte az éjszínű bort, miközben egyik katonája fehér port szórt a tele kupákba. A krullok ekkor odaléptek a magatehetetlen katonákhoz, erőszakkal szétfeszítették a szájukat és megitták őket. Luiggio dermedten nézte, ahogy a herceg zsoldosai engedelmesen, tiltakozás nélkül isszák a nyilvánvalóan mérgezett bort. Hirtelen egy súlyos kéz nehezedett a vállára. Könnyes arccal fordult meg. A krull vezér volt az. Atyáskodva ölelte magához a gyermeket.

– Már nem tart sokáig, fiam. Nemsokára pihenhetsz – mondta neki. Csak egy pillanat volt az egész. Az apród nyögve emelte fel sápadt arcát, aztán összecsuklott. Drasen gyengéden csúsztatta le a fiú testét a lába elé. Markolatig döfött kés állt ki a gyermek hátából. A krull átlépett fölötte és a társaihoz sétált.

Győzedelmes ordításuk megremegtette az elkeseredett szolgák szívét. Észak Vára immár teljesen a keleti nagyúr és vérszomjas serege martalékává vált. A herceg katonái mind egy szálíg odavesztek.

Logen szépséges hitvese mindeközben alétan hevert a gazdagon hímzett párnákkal teleszórt ágyon. Derékig érő szőke haja aranyló keretbe vonta sápadt arcát. Lehuny szeméből még álmában is egyre hullottak szerettei elvesztése miatt ontott keserű könnyei. A délelőtt borzalmi megtörték szelíd lelkét, a nap hátralévő részét teljes magányban, csöndes kábulatban töltötte. Nem hallotta a lenti sikolyokat, a kegyetlen temetés hangjait. Bénultan ült a tükör előtti széken és monoton mozdulatokkal fésülte hosszú haját. Egyszerű dalocskát dúdolt, amit még az anyja tanított neki. Golo jutott az eszébe. A bátyja mindig mellette állt, segítette a beilleszkedés nehéz heteiben. Most mindennél jobban hiányzott neki. Elrendezte a kis ruhákat a ládájában, forró könnyeket hullatott felettük, majd odasétált az ágyához. Elsötétült előtte a világ és ájultan rogyott le díszes fekhelyére.

Gyötrő álma olyan mély volt, hogy nem ébredt fel a testét szaggató, görcsös fájdalomra. Amikor pedig magához tért a hidegtől, amit teljesen elázott ruhája okozott, már késő volt. A szülés megindult. Nem tudott segítséget hívni. Átkarolta szétpukkanni készülő, feszes hasát és belekezdett a szülő nők imájába:

– Boldogságos Istennőm! Te látod lelkemet! Mindig hűséges voltam hozzád, még ezen az idegen földön sem tagadtalak meg. Segíts, kérlek! Nincs más, aki bátoríthatna! – Zokogástól elfúló hangon rebegette az ősi rigmusokat, aztán ajkába harapott a rettenetes kintől. Zihálva megragadta az ágy kovácsoltvas fejrészét és várt. Amikor csitult kissé a derekát kízó fájdalom, remegő kézzel nyúlt a párnák után. Gyönyörű vonásai eltorzultak a félelemtől.

– Nem ilyen halált érdelek! – kiáltotta sírva. Sötét árnyak szállták meg a szobát, ahogy a hold fénye besütött a félig elhúzott függönyökön. Fájdalmas arcok bontakoztak ki az árnyakból, segítségért esedező karok nyúltak felé. Félelmében eltakarta a szemét.

– Ó, Logen! Miért hagytál itt engem? Az életünkre törnek! – Sójajtván hanyatlott hátra. Érezte, hogy lassan elveszíti kapcsolatát a valós világgal. Nagyon félt. Amikor a kérlelhetetlen fájdalom ismét visszatért, eltakarta az arcát. Ekkor halk, kedves hang szólalt meg, valahonnan a szoba mélyéről. Aranda megkínzott arcán szomorkás mosoly suhant át. Már nem kellett félnie. ...Logen herceg, a fiatal és forróvérű trónörökös, hat éve vette át apjától a Kontinens kormányzását. Az öreg Lardan bölcs és igazságos útján szeretett volna járni. Katonailag erős, kitűnő kereskedelmi kapcsolatokkal rendelkező birodalmat örökölt. Összefogta a túlságosan önállósodó helytartóságokat, az északi és déli területeket, és eltörölte a rabszolgaságot. Katonái állandóan a városokat járták, így rövid időn belül értesült a felmerülő problémákról. Igazságos és keménykezű uralkodó volt, akihez bátran fordulhatott a pór nép is, nemcsak a nemesség. Hű barátja, a trübiai hadak kapitánya, egy nap bemutatta neki művelt és elragadóan bájos hűgát. A nép meg volt győződve arról, hogy a herceg végre révbe ért, de őt nyughatalatlan természete újabb és újabb kalandok felé hajtotta. Hiába volt minden könyörgés. Felbőszült oroszlánként, maga vezette seregét, a hírhedt Fekete Hordát, a területszerző hadjáratokra. Két csatából győztesen tért vissza. A harmadik azonban a környező szigetvilág ellen irányult. Az otthoniak csak annyit tudtak róluk, hogy még életben vannak.

Egyik este Golo kapitány kért bebocsátást a hercegi sátorba. Arcára mély barázdákat szántott az aggodalom. Hetek óta úton voltak már, amikor eltévedtek az ismeretlen rengetegben. Tartalékaikat csaknem teljesen felélték, és félt volt, hogy a seregben kitör a lázadás. Ekkor talált rájuk Fargia, a messzi Keletről származó nagyúr. Megígérte a hercegnek, hogy kivezeti katonáit a mocsárvidékről, ha ő és közel ötszáz fős krull alakulata egy ideig az uralkodó vendégszeretetét élvezheti. Logen sokáig ellenállt. Nem tetszett neki a nagyúr inkább holt, mint eleven ábrázata. Végül engedett a kérésnek. Vesztére...

Mikor a kapitány belépett, Logen felugrott az asztal mellől és megölelte.

– Jöjj, vezérem! Oszd meg velem szegényes vacsorám. Ne félj, hamarosan otthon eszünk! – kínálta a robosztus termetű férfit. De Golo megrázta a fejét.

– Nem mulatozni jöttem, herceg úr. Rosszat sejtek. Engedd meg, hogy elmondjam...

– Nem, ne tedd. Előbb igyál velem. Mire hazaérünk, talán már megszületik a fiam! – Logen szeme csillogott az örömtől. Gyorsan töltött, nehogy a barátja meggondolja magát. Golo ekkor elmosolyodott és átvette a felkínált kupát.

– Megkértem az udvarhölgy kezét. Az indulás előestéjén.

– Hogy tudtad eddig titokban tartani? Hiszen csaknem öt hónapja távol vagyunk. – A herceg hitetlenkedve rázta meg fekete fürtös fejét.

– Egyre közeledik az idő. Ha az istenek a kegyeikbe fogadnak minket, a tavasz első napjait már a virágzó völgyben ünnepelhetjük. Nem ezen az elátkozott helyen. Várni akartam, amíg haza nem érünk. De végül úgy döntöttem, előbb mondom el neked, hogy ne érjen készületlenül a hír.

– Ez nem csak neked öröm, Golo. Hidd el, nagyon boldog leszel a trúbiai hölgygel. Aranda rajongásig szereti őt, és nem csak azért, mert egy föld szülőttei vagytok. A testvérének tekinti Grindolát.

– Lassan már kétszáz éve annak, hogy népünket leigázták a gyarmatosítók. Azelőtt Trúbia nem ismerte a szolgaságot. Fiai és lányai szabadon éltek, semmiben sem szenvedtek hiányt. Aztán a tengerentúliak elfoglalták az országot és ez a földi paradicsom lassú hanyatlásnak indult. Atyád megpróbálta megállítani a folyamatot azzal, hogy Északhoz csatolta hazánkat. De csak idő kérdése a teljes összeomlás és beolvadás.

– Ismerem az ország történetét, jó Golo, ezért is próbálom visszaállítani a régi rendet. Nagyon sok tervem van még. Bár lehet, hogy aggastyán koromra sem tudom mindet megvalósítani. Talán majd a fiam.

Golo türelmesen sorolta fel a várható akadályokat. A herceg végül nevetve adott neki igazat. Halkan beszélgettek. Éjfél is elmúlt már, amikor a kapitány szívét megmagyarázhatatlan borzongás reszkette meg.

– Hercegem... van még valami, amit nem mondtam el neked. Tegnap éjjel a sátrak között sétálgattam. Ahogy közeledtem a krullok szállása felé, beszélgetés foszlányait hozta felém a szél. Odalopakodtam, hogy meghallgassam, miről is van szó. Hamarosan észrevettem a katonáinkat, lehettek úgy huszan, harmincan. Fargia állt közöttük és valamit magyarázott. Csak néhány szót értettem meg belőle, de a te neved is elhangzott.

Golo erőteljes vonásai megkeményedtek, miközben úgy kapaszkodott a fakupába, mintha képzeletben ellensége torkát szorongatná.

– Nemsokára befejezte a mondandóját, aztán hirtelen kékes lángok csaptak ki a szeméből és... – De nem tudta folytatni a mondatot. Logen ugyanis akkorát kacagott, hogy Golo, amúgy is feszült idegállapotában, elejtette a boroskupát. Röstelkedve nyúlt utána.

– Drága jó kapitányom! Kedves barátom! Neked megártott a bor. Még hogy kékes lángokat lövelljen valakinek a szeme. Menj, jobb lesz, ha alszol egyet.

– De, Logen, ez nem holmi mese! Ha más mondta volna, hidd el, én is épp ezt gondoltam volna. De az a helyzet, hogy szerény személyem alig néhány lépésnyire volt tőle.

– Ugyan már, csak képzelődtél. Éppúgy beleuntál a harcokba, mint én. Ez volt az utolsó hadjárat, megígérem. Ideje lesz végre megállapodnunk – nézett barátjára komolyan a herceg.

Golo egy ideig csöndesen fürkészte nyílt, becsületes vonásait. Logen mosolyogva nézett rá, aztán átölelte a trúbiai kapitány széles vállát.

– Megtartom a szavamát. Ez volt az utolsó.

A férfi bólintott. Felállt, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait és nyugodt éjszakát kívánt urának. Ahogy kilépett a hercegi sátorból, nem vette észre a tőle karnyújtásnyira álló sötét alakot. A nagyúr volt az. Észrevétlenül lapult egy szélben hajladozó fácska törzséhez. Minden szót hallott. Zord mosollyal nézte a lassan távolodó, erőteljes alakot. Arcán kendőzetlen gyűlölet ült.

– Jól gondoltad, herceg úr! Valóban ez lesz az utolsó hadjáratod.

Hangja a levelek suttogására emlékeztetett. Néhány katona bukkant fel a fáklyákkal megvilágított úton. Fargia szikár alakja beleveszett az éj rosszindulatú sötétjébe...

Észak új ura szemügyre vette birodalmát. Drasen, a krull vezér, ott lépkedett mellette. Hűséges kutyaként kísérte mindenhová. Végigsétáltak az egymást követő belső udvarokon. Amerre elhaladtak, a szolgák babonás félelemmel tértek ki az útjukból. De Fargia egyetlen pillantásra sem méltatta a rettegő embereket. Torz vigyor ült ki hullafehérségű arcára. Nemcsak Logen hercegsége, hanem kis családja is a tulajdonába került. Előre örült a pillanatnak, amikor Aranda megszabadul a terhétől és az övé lesz. A gyönyörű, fiatal hercegné különösen értékes volt számára. Mint nő nem érdekelte, nem a teste vonzotta. Sokkal inkább a tudása. Az aranyhajú teremtes ugyanis arról a vidékről származott, mely messze földön híres természettudósokat nevelt. Biztos volt abban, hogy Aranda is ismeri az egyszerűbb varázslatokat, hiszen

erről tanúskodtak a vár körüli pompázatos kertek. Elgondolkodva fordult oda a krull vezérhez.

– Ahogy megszületett a gyermek, vegyétek el az anyjától. Nem nevelheti. A saját céljaimra akarom felhasználni.

– Tehát, Nagyuram, azért kellett meghalnia a hercegnek, hogy az utódja a tiéd lehessen – szólt közbe a krull.

– Okos vagy, Drasen. Egész könnyen ment. Az arany ígérete elvakította az ostoba katonákat. Most ők is ott fekszenek urukkal valamelyik hevenyészett gödör alján.

– A barmok! Pedig Logen tűzbe tette volna értük felséges kezét – felelte röhögve a krull kapitány. Fargia maszkyszerű arcán borzalmas mosoly suhant át. Áthaladtak a reggel még virágzó kerteken, melyek mostanra, a gonosz érezhető jelenlététől, szinte órák alatt elpusztultak. Egy újabb elkerített udvarra értek.

– Itt valaha gyakorlótér lehetett – mutatott körbe a krull kapitány. Elvette az egyik arra siető szolga kezéből a fáklyát, a megrettent férfit pedig elzavarta. A láng lobogó fénye körbepásztázta a kis udvart. Régóta nem használhatták már. A köveket mindenhol felverte a gaz. Az átjárókat lezárták, az őrbódékat raktárakká alakították.

– Nagy hiba volt, hogy nem gyakorolták a harcot – kacagott Drasen.

Fargia hirtelen félbeszakította katonáját.

– Vajon az a rozsdafoltos ajtó hová vezethet?

Drasen közelebb lépett. Vastag pántokkal megerősített tölgyajtó terpeszkedett előttük a boltíves falmélyedésben. A nagyúr türelmesen várakozott, amíg vezére kikereste a megfelelő kulcsot, majd szélesre tárta a nyikorgó ajtószárnyakat. Áporodott szag terjengett a lehűlt levegőben. A krull belépett a tágas előtérbe. Néhány lépésnyire tőle csúszós, nyálkával fedett lépcsősor vezetett a mélybe. Fargia unott pillantással nézett körül. Az erős falakon vastagon ült a zöldes penész. Elindultak lefelé.

– Átkozott patkányok! – kerülgette undorodva a krull a visongó állatokat. A fáklyák táncoló fénye hosszú folyosórendszerrel világított meg, ami lassanként beleveszett a dohos, szürke homályba.

– Uram! Nem pincében vagyunk, hanem... börtönben.

– Méghozzá a Fekete Vár hírhedt kazamatáiban. Íme, az üres cellák végeláthatatlan sora. Még a penészes szalma is ott rothad a kövezeten. Lépteik monoton zajjal verődtek vissza a málladozó falakról. Az út végül önmagába fordult vissza. Megálltak a hatalmas kerengőben. Körben a falon

még látszottak itt-ott a bilincseket tartó vaskarikák. Fargia kacagni kezdett. Hangja hátborzongatóan futott végig a körtermen.

– Logen, a vajszívű uralkodó! A szegény bolond.... Hogyan is képzelhette, hogy majd az a büzlő, semmirekellő tömeg, amit ő a népének nevezett, hallgatni fog a szavára? Azt hitte, szép szóval elérhet bármit! Le a rabszolgasággal! Nincs halálbüntetés, csak száműzetés! Ha-ha!

– Hamarosan újra lobogni fog itt a tűz, erről kezeskedem. Ezeken a csinos karikákon sem pókhálók fognak csüngeni – felelte sötéten a krull vezér és meglebbentette éjszínű köpenyét. Ez volt az ő igazi közege.

– Menjünk, Drasen. A szépséges hercegné már vár engem!

Karcsú, légies árny osont ki a szolgák egyik félreeső házából. A tűz vöröslő sugarai megvilágították a kecses alakot. Grindola volt az. Hosszú, szürke lepelbe burkolózva, riadt léptekkel osont az istállók felé.

Lábával betaszította a deszkából tákolt kaput. Horkolás, köhögés, álmos mozgolódás fogadta. A búz nehézkesen terjengett odabent. Rengetegen aludtak a szalmával felszórt hideg köveken. Csaknem orra bukott a lábak kusza összevisszaságában, sápadt arcán kétségbeesés ült. Átugrott néhány alvón, majd egyszer csak észrevette Golo fiatal barátjának, Mishának a csizmáját. Térdre vetette magát a hason fekvő fiatalember mellett és megrázta a vállát.

– Misha, Misha, ébredj! Könyörgöm... – suttozta reszkető hangon.

Álmos szempár meredt rá kifejezéstelenül, ám a fiatal kovács nyomban magához tért, ahogy meglátta a lány holtra vált arcvonásait.

– Beszélj, mi történt? – súgta önkéntelenül olyan halkán, hogy Grindola is alig hallotta meg.

– El kell tűnnöd a Várból. Szörnyű dolgok készülnek. De nem egyedül mennél – hadarta gyorsan és szabad kezével kibontotta a szürke leplet. Egy csecsemő feküdt a karjában. Édesdeden aludt. Az udvarhölgy se szó, se beszéd, a jól megtermett kovács kezébe nyomta. A fiúcska szinte eltűnt a bámulatra méltó izmok között.

– Ne kérdezz semmit. Ne nézz hátra és... Ne akarj visszatérni. Úgy talán túlélheted. – Hangja elakadt az izgalomtól.

Az ifjú óvatosan magához ölelte a kis csomagot és halkán füttyentett. A közelükben villódzó félhomályból előbukkant egy barna lófej. Grindola imádkozva nézte, ahogy a kovács nesztelenül föl pattan a kezes állat hátára, és hangtalanul kilépett az emberekkel telezsúfolt istállóból.

Ekkor teljes nyugalommal lenyúlt Misha ottfelejtett töréért. Ujjaival végigszántott sártól ragadó, megtépett hajkoronáján, és kísétált a büzlő

tömegszállásról. Arcán szelíd mosoly ült. Már nem félt. Gyors, határozott léptekkel indult a máglyák felé. A hegyek fölött lassan bíborszínűvé vált az égbolt. Közeledett a hajnal.

Az egyik krull, háttal neki, a kövekre támaszkodott és röhögve bámulta, ahogy a tűzre vetett holtak még utoljára felemelkednek, hogy egy végső ölelésben egyesüljenek, aztán eltűnnek a vakító lángok között. A lány felemelte a törét. Golóra gondolt, az elveszett boldogságra, a meg nem született gyermekeikre és szúrt. Nem egyszer, nem kétszer. Amíg el nem találta egy pontosan kilőtt krull nyílveessző. Már halott volt, amikor rábukott kilyuggatott testű ellenségére.

Fargia akkor tért vissza a krull kapitánnyal. Mikor meglátta, hogy ki az áldozat, futni kezdett a vár felé. Drasen alig bírta követni. Kettesével vették a lépcsőket, őrült iramban száguldottak a hercegi lakosztályok felé. Már messziről látták a fal mellett heverő mozdulatlan alakokat. Drasen odarohant hozzájuk, de elég volt egyetlen pillantást vetnie a két férfire, hogy lássa, régóta halottak már. Fargia borzalmas üvöltéssel feszült neki az ajtónak és beszakította.

Dermedten nézték a csöndesen fekvő nőt. Aranda szemében már nem volt élet. A nagyúr őrjöngve tépte lobogó fűrtjeit és káromolva szidta sötét isteneit. Drasen ekkor meglepett kiáltással lépett előre. Valami mozgott a halott nő ölelő karjai között. Fargia odaugrott az ágyhoz és letépte a súlyos takarót. Az újszülött meztelen kis teste összerándult a hirtelen fagyossá vált levegőtől, és hangosan bömbölni kezdett. Fargia átkozódva fejtette le az élettelen karokat a csecsemőről és felemelte. A kisfiú élénken kapálózott a kezei között. Meglepően hosszú, fekete haja nedves csigákban göndörödött összeráncolt homlokán. Drasen körbesétált a feldúlt szobában. Az öltöztető láda félig nyitva volt, apró ruhácskák heverték szanaszét a földön.

– Nagyuram! – szólt hangosan, mert úgy tűnt, Fargia tökéletesen megfélemedezett róla. A férfi hirtelen felé fordult, jéghideg tekintete csaknem keresztüldöfte a krull kapitányt.

– Hajolj meg a herceg fia előtt, kutya! – sziszegte vészjósló hangon. Drasen térdre borult az elcsendesedett gyermeket tartó félelmetes alak előtt és homlokával megérintette a földet.

– Beszélj!

– Azt hiszem, valaki megelőzött minket.

– Miből gondolod? – kérdezte érdeklődve a nagyúr. Az ablakhoz sétált és lenézett a lobogó máglyákra meg az alant sürgölődő szolgaseregre.

– Talán kerestek valamit. A hercegné nyilván annyira elgyengült, hogy nem tudta megakadályozni a behatolókat. Az a két katona, ott az ajtó előtt, halott. Azonkívül a ruhák is itt hevernek az ágy körül, de a kis hercegen egyetlen egy sincs.

– Igazad van. Vajon mit kereshettek, akik itt jártak?

Ránézett a halottra. Aranda arcán nyoma sem volt a szenvedésnek. Szőke haja fényét veszítve terült szét a párnákon, mintha a lelke magával vitte volna a csillogását is. A nagyúr tekintete a karcsú nyakra tévedt. Akkor látta meg. A nyaklánc, melyet Aranda délután még viselt, nem volt sehol.

– Azonnal induljatok. Kutassátok át a vár minden egyes szegletét, a házakat, az egész völgyet. Nem térhetsz vissza üres kézzel!

A krull vonásai elszürkültek. Ismerte már annyira urát, hogy tudja, nem csak üres fenyegetésről van szó. Némán meghajolt és kihátrált a csöndes szobából.

A nagyúr kegyetlen arcvonásai szinte lángoltak a féktelen dühtől. A csecsemő megint sírni kezdett.

– A sötétség gyermeke leszel... fiam. Saját képemre formállak, hogy megadhasd nekem, amire mindig is vágytam: a hatalmat az emberi lelkek felett. Vége a boldog békeidőknek! Most jön az egyeduralom! Tiéd lesz a kormányzás, de enyém a hatalom! – Kacagása végigfutott a függönyökön, felborzolta gyönyörű rojtjaikat.

Odaugrott az ablakokhoz és sorra feltépte őket. Hangja túlszárnyalta a lenti zűrzavart. Az emberek babonás félelemmel bámulták az odafenn álló férfit. Még a krull katonák is fejet hajtottak előtte. A nagyúr fekete fürtjeit vadul cibálta a haragos szél.

– Köszönsétek Észak új urát!

Karmokként görbülő ujjai közt ott rugdalózott a kisfiú. Éles bömbölése könnyeket csalt a félholt szolgálólányok szemébe. A férfiak marcona arcán vérrel kevert izzadság csorgott végig. Mindenki őket nézte. Így történt, hogy senki sem vette észre, ahogy a Holtak Gödre mellé fektetett halottak mozgolódni kezdenek. Az egyik viaszsárga test lomhán arrébb gurult, és az alatta fekvő férfi ujjai ökölbe szorultak Golo kapitány kinyitotta a szemét. Hörgő sípolás hagyta el megroncsolt tüdejét. Látta még a nagyúr kezei közt üvöltő csecsemőt. Aztán újra belezuhant az örvénylő homályba. Ezen a gyászos reggelen új korszak virradt szerte a Kontinensen. A vér és fájdalom kora. A múlt elveszett, a jövő pedig, talán örökre eltűnt.

I. FEJEZET

ÉSZAK

Hosszan elnyújtott üvöltés verte fel a hajnali csendet. Röviddel ezután katonák rémült és értetlen csoportjai rohantak elő az őrség házaiból. Sokan még csak akkor ébredhettek, félig megkötözött ingük vizesen tapadt testükhöz. Nem értették, mi történt. A kiáltás a belső várfal védőfolyosói felől jött, és nemsokára felbukkantak maguk a csendháborítók is.

Dobogó léptekkel kergette egymást két prémmel szegélyezett köpenybe burkolózott alak. Az elöl rohanó nemsokára elérte a kiszélesedő bástyafokot, majd szembefordult üldözőjével. A mesterien megmunkált kardok szikrázva csaptak össze. Csak a küzdők fojtott zihálása hallatszott, az alatt állók pedig néma döbbenettel figyelték a vérré menő harcot. Hosszú percekig folyt az ádáz küzdelem, mígnem az egyikük meg nem tántorodott. A kard nagyot csörrenve hullott ki a kezéből. Ekkor letépte az arcát takaró maszkot. A katonák zúgolódni kezdtek, de a győztes csendre intette őket. A térdeplő férfi arca fájdalmas fintorba torzult. Homlokából patakzott a vér, bár a sebe nem tűnt súlyosnak. Fogcsikorgatva próbálta visszaszerezni fegyverét, de a fölötte álló arrébb rúgta. Megforgatta a kardját, majd összekulcsolta a kezét és magasra emelte a villogó pengét. Legyőzött ellenfele hamuszürke arccal nézett fel rá. Markáns vonásait megfeszítette a leplezetlen döbbenet. Ekkor a másik nevetve behajította a kardot a katonák közé. Hátralökte fejéről a csuklyát.

– Kelj fel, Richard! Az embereid már várnak! – Félresimította csillogó fekete fürtjeit izzadt homlokából, majd lenyújtotta kesztyűbe bújtatott kezét és felsegítette ellenfelét.

– Nem volt rossz! Csinos kis vágást ejtettél rajtam, annyi szent – tapogatta meg küzdőtársa a homlokán sajtó sebet.

– Az asszonyok majd ellátnak. Pár nap az egész – szólt a győztes és lekiáltott a hangosan vitatkozó katonáknak. – Katonák! A játéknak vége. Nehéz munka vár ránk. Egy kis ízelítőt kaptatok az elkövetkezendő napok kemény leckéiből. Nem engedhetem meg, hogy a seregem megfutamodjon a parasztok fakapái előtt, mint múltkor, a fennsíkon. Dessaille kapitány majd kezelésbe vesz titeket! – Rákacsintott a mellette álló délceg férfire. Annak arcán nyoma sem volt már az előbbi gyengeségnek. Sötétbarna, csaknem

fekete szeme közönyös pillantással pásztázta végig a feszes vigyázzban álló rendezetlen alakulatot. Végül ajka gúnyos mosolyra húzódtott.

– Hallottátok, vége a henyélésnek. Az emberek lázonganak. Egyre több helytartóságból jelentették, hogy újra szervezkednek a parasztok. Észak tekintélye forog kockán. A lázadásokat le kell verni, bármi áron. Ezért hát alakulatokat küldök a nagyobb városokba a krullok csapatai mellé. Mozgás!

A katonák szétszéledtek. A kapitány odafordult a nála fiatalabb férfihez:

– Az előkelőségek megérkeztek már?

– Amennyire én tudom, nem várunk senkit – felelte mogorván az ifjú. Járkálni kezdett, mint a ketrecbe zárt oroszlán. Köpenye éjsötét örvényeket vetett széles vállán. Türelmetlenül simította hátra arcából a fürtjeit. – Gyűlölöm ezt a napot! Minden évben emlékeztetnek arra, hogy egyedül vagyok. Mintha ezt nem tudnám magamtól is. Mindennek a tetejébe, még vendégeket is hívnak! Hát nem. Idén eltekintettünk ettől a szép szokástól. – Melle hullámozott dühében.

– Nem zárhatod ki a főurakat a koronázási ünnepegről – szólt csendesen Dessaille.

– De igen. Mától minden jogom megvan arra, hogy önálló döntéseket hozzak. Vége a bácsikám gyámságának. Én vagyok a Kontinens ura! És nem akarom látni a talpnyalók semmirekellő hadát. – Rátámaszkodott a védőfolyosó masszív párkányára. Arca kemény volt, akár az acél.

– Mikor akarsz indulni? – kérdezte kissé lágyabb hangon.

A kapitány felcsatolta kardját a derekát díszítő szegecselt övre. Hosszú, barna haja vértől csatakosan lógott a homlokába.

– Néhány hét múlva. Olyan emberekre van szükségem, akik képesek együttműködni a krullokkal. Tudod, hogy fegyelmezhetetlenek, a vérszomjuk pedig még a tiédnél is nagyobb – felelte vigyorogva a férfi.

– Nocsak. Újabb falut kebelezték be?

– Szőröstül-bőröstül. Csak lerágott csontok maradtak utánuk. De komolyra fordítva a szót, a katonáimnak keményen helyt kell majd állniuk, ha együtt fognak dolgozni velük.

– Az előbb újabb zavargásokról beszéltél.

– Tudjuk, hogy maradtak csoportok, melyek újból és újból próbálkoznak fognak. Arra gondoltam, hogy elvegyítenénk az embereinket közöttük, így sokkal nagyobb csapást mérhetnénk rájuk.

– Nem rossz ötlet. De a katonáink nem a legmegfelelőbbek erre a szerepre.

– Van még időnk. A nyilvános kivégzések egyelőre elvették a lázadók kedvét.

Az ifjabb férfi elégedetten fűzte össze karját szoborszerű mellkasa előtt, ám a következő pillanatban elsötétült a szeme.

– Mocskos népség! Nagyon unom már az állandó jajveszékelésüket. A követek másról sem beszélnek csak éhezésről és nyomorról. – Gúnyolódó mozdulattal nyúlt a halántékához. – De dolgozni egyikük sem akar.

Jóképű vonásai eltűntek, ahogy a kegyetlenség rideg maszkja az arcára telepedett.

– Valamiről azért ne feledkezz meg, Landon. Ők a néped.

A fiatalember kék szeméből gyilkos lángok lövelltek. Megragadta a kapitány erőtlő duzzadó karját és magához rántotta. Az arcuk csaknem összeért.

– Vigyázz, Richard! – sziszegte vészjóslóan. – Ma nem vagyok jókedvemben. Nehogy olyasmit találj mondani, ami nem tetszik nekem!

Egyikük sem fordította el a fejét. Akár két hegyi medve, úgy méregették egymást, a másik pillanatnyi elgyengülésére várva. Richard ismerte már ezt a tekintetet, jól tudta, hogy ura nem a levegőbe beszél. Békülékeny mosoly kíséretében hátralépett és várta a hatást. Landon komor tekintete megenyhült. Dessaille halkán folytatta.

– Csak emlékeztetek arra, hogy odakint nagyok a problémák. Az emberek azért panaszkodnak, mert okuk van rá. Hosszú volt a tél, talán túlságosan is hosszú.

– Elég! Mióta vagy te ilyen lágyszívű, mondd? Mióta érdekelnek ezek a dolgok? Az a feladatod, hogy gyilkolj, és nem az, hogy érzelmes jeleneteket rendezz nekem.

– Felejtsd el, amit mondtam – felelte vállat vonva Dessaille és könnyedén meghajtotta magát. Landon azonban még nem tekintette lezértnak a beszélgetést, érdeklődve várt. A kapitány kénytelen volt tovább beszélni. – Engedelmeddel, most elmegyek. Összeférceltetem a homlokomat, aztán megnézem az új rabszolgákat. Ha van kedved, tarts velem.

Landon engesztelő mosollyal nyújtotta felé nyitott tenyerét.

Ha többször látnák az emberek ezt az arcát, talán nem mindig a vérszomjas uralkodó jutna az eszükbe. De félő, hogy én vagyok az egyetlen, aki láthatom a másik oldalát is, tűnődött a kapitány. A következő pillanatban már vigyorogva szorongatták egymás kezét.

– Találkozunk a külső várudvaron! Felnyergeltetem a lovakat. Pontos légy! – Richard Dessaille, az északi katonák rettegett vezére sarkon fordult, és gyors, erőteljes léptekkel a gyilokjáró lépcsője felé indult.

Landon herceg tekintetével kísérte, míg el nem tűnt a vár egyik melléképületében. Akkor megfordult és felnézett a reggeli fényben úszó, gyémántként szikrázó ablakokra. Elvakította az éles fény, de azért meglegette a kardját üdvözlésképpen. Biztos volt abban, hogy látja az illető, akit csak sejtett a csillogó ablakszemek mögött.

Fargia elgondolkodva lépett el az ablaktól. Körülnézett nevelt fia végtelen egyszerűséggel berendezett szobájában. Néhány könyvön és a legszükségesebb bútorokon kívül más nem is volt odabent. Igaz, az ifjú ideje nagy részét a katonák között töltötte, ide jóformán alig tette be a lábát. A komor hangulatú szoba híven tükrözte lakója lelkiállapotát. A nagyúr lassan körbesétált és alaposan szemügyre vette az egyszerű tárgyakat. Semmi fölöslegeset nem talált. Vékony ajka elismerő mosolyra húzódott. Landon túlszárnyallta legmerészebb álmait is...

Húsz év telt el. A Fekete Völgy lakói már nem is emlékeztek arra, mikor nevettek utoljára felszabadultan. Rettegés és félelem uralta egész életüket. Inuk szakadtáig dolgoztak éjt-nappallá téve, de uraik sohasem voltak megelégedve a munkájukkal. Aki pedig szót emelt, azt álmában hurcolták el, hogy soha többé ne térjen vissza az övéihez.

Az egész Kontinensen hasonló volt a helyzet. A városokban a kijelölt helytartók, a falvakban pedig az önkényurak sanyargatták a népet. Az emberek éheztek, időnként járványok bukkantak elő a semmiből, és a szerencsétlenek úgy hullottak, akár a legyek. Az eldugott falvak szinte állati sorba taszított lakói olykor fellázadtak, de összefogó erő híján a felkelések sorra elvéreztek. Az életükbe került minden kitörési kísérletük. A rabszolgáknak sokkal rosszabb volt a helyzetük. Ők még a lelkükkel sem rendelkezhetek, hiszen urukéi voltak egészen. Még a vágóállatoknál is kiszolgáltatottabbak voltak.

Észak mindenről tudott. Fogalomná vált. Az emberek nemcsak beszéltek róla, de hittek is abban, hogy a Castelot hegyvonulatán túl maga a Halál lakik. Soha senki nem tért vissza a zöldellő völgykatlanból, hogy elmondja, mit is látott odafönt.

Fargia saját fiaként nevelte az árvát. Híres tudósokat és tanítókat hozatott messze földről, akik az ifjú herceget az uralkodás nehéz tudományára oktatták. Landon műveltsége, tudása bámulatra méltó volt abban az időben. Beszélte a Kontinens területén elterjedt nyelvjárásokat, tudott írni, olvasni, ami az előkelő ifjak körében meglehetősen ritkaságnak számított. Nem akadt

nála ügyesebb bajnok, ha dárdavetésre, kardforgatásra került sor. Vadászatairól minden esetben busás zsákmánnyal tért vissza, lovait a gyarmatokon is nagy becsben tartották. A harcokban nem ismert könyörületet, szemrebbenés nélkül küldte pokolra az ellenfeleit.

Külsőre rég elhalt atyjára emlékeztetett: ugyanazok a göndör fekete fürtök, ugyanaz a szoborszerűen tökéletes alkat. Csakhogy a szíve gonosz volt, vére és szenvedésre szomjazott. Fargia kacagni kezdett. Lesöpörte a nyitott könyveket az asztalról.

– Napról-napra nagyobb csodálattal bámullak, Landon. Életem főműve lettél, anélkül, hogy tudnál róla. Hamarosan kész lesz az arra, hogy átadjam neked minden tudásomat. Korlátlan hatalom kerül majd a kezébe. Remélem, a továbbiakban sem okozol nekem csalódást.

Felkelt és megfontolt léptekkel elhagyta a szobát. Hollófekete hajába itt-ott már ősz szálak vegyültek, de nem tulajdonított nekik különösebb jelentőséget. Az idő múlása nem foglalkoztatta úgy, mint az egyszerű halandókat. Fiatalságát pótolta a herceg jelenléte. A képcsarnok felé indult. Tudta, hogy ott fogja találni az ifjút.

Aznap délelőtt mindenki szótlánul tette a dolgát. A Fekete Vár olyan volt, akár egy halottasház. Amerre Landon elhaladt, elhalkult a beszéd, a szolgák lehajtott fővel álltak, amíg az elegáns ruhát viselő herceg el nem tűnt a szemük elől. Ma volt a születésnapja. A tavasz első sugarai, a nyíló bimbók minden emberben örömet ébresztettek, csak ez a komor, magányos ifjú zárta be a szívét, mely ezen a napon eltelt fájdalommal. Feldúlt arccal rohant végig a folyosókon, kivágta a képcsarnok súlyos ajtaját és belépett. Nehezen lélegzett.

– Ó, apám! Nem találom a helyemet. Miért nem vagy itt velem?! – Odasétált a terem végében függő életnagyságú festményekhez és megállt előttük.

– Nem vagyok boldog. Üresnek érzem magamat. Elnézem a pórnépet, ahogy csaknem beleszakadnak a munkába, nincs semmijük, de mégis boldogabbak nálam. Mit tegyek? – Ránézett a festett arcokra, a különös fényben ragyogó alakokra. Lehajtotta a fejét. Anyja tekintete szinte égette a bensejét. Torka elszorult. Odahúzott egy karosszéket a képek alá. Ez volt az egyetlen hely, ahol, hacsak rövid időre is, de leomlott arcáról a kegyetlenség maszkja. Majdnem olyan volt, mint a környezetében élő többi fiatal...

Szomorúan nézte az óriási festményeket, észre sem vette a közeledő férfit. Csak akkor eszmélt föl, amikor Fargia rátette csontos kezét széles vállára.

– Hát itt vagy, fiam – szólt csendesen.

A herceg beleremegett az érintésbe, arcán visszafojtott érzések villódtak. Fargia leült mellé.

– Valamit el kell mondanom, bácsikám. Erről eddig még nem beszéltem neked. – Nehezen kezdett bele, láthatóan zavarban volt. – Sokszor úgy érzem, mintha hiányozna belőlem valami. Mintha kettétépték volna a lelkem. Különösen ezen a napon erősödik fel igazán.

– Mire gondolsz? – kérdezte a nagyúr gyanakodva. Kutatva fürkészte az ifjú szép arcát. Vajon mennyit tudhat az igazságból?

– Nem tudom, mihez hasonlítsam ezt az érzést. Már egészen gyerekkoromtól üldöz. Olyan, mint amikor valaki elveszti a fél karját, és azt szeretné, ha visszanőne neki. Én is szeretném, ha választ kaphatnék erre a hiányra, de félek, nem fog sikerülni. – Szomorkásan elmosolyodott.

Fargia kinyújtotta felé a karját, de az ifjú elhúzódott tőle. Zord szíve nem tűrt meg semmiféle gyöngédséget. Hirtelen felugrott és szétvetett lábakkal megállt a nagyúr előtt. Arca eltorzult a dühtől.

– Segíts rajtam, kérlek! Borzalmas ez az érzés! Nincs se éjjelem, se nappalom. Nem hoz enyhülést sem a harc, sem a nők puha teste! Tehetetlen vagyok! – üvöltötte és ököllel támadt a festményekre. Őrjöngve ütötte őket és olyan hangon ordított, amitől még Fargiát is kirázta a hideg. Szolgák rohantak be, de a nagyúr egyetlen intésére sarkon fordultak. Aztán a roham csitult kissé, és a fiatal uralkodó lerokkadt a kőpadlóra. Kezébe temette az arcát. Gyámja gyengéden felkarolta és visszaültette a karosszékre. Aztán ellépett tőle. Jobbnak látta, ha magára hagyja, hadd pihenje ki magát. Az ajtóból még visszanézett. A délceg, rendíthetetlen ifjú összezuhanva ült szülei képe előtt, és vállát meg-megrázta a visszafojtott zokogás.

– Honnan hoztátok őket?

– Trúbia mellől, egy Tregen nevű városkából.

– Hányan vannak?

– Nyolcvanöten. A kisebb gyerekeket elrejtették, nem akadtunk a nyomukra. Csak a kamaszodókat tudtuk összegyűjteni. – Dessaille megrántotta sárga ménje kantárszíját. Az állat nagyot horkantva állt meg. – Akarsz egy belső szolgát?

– Még nem tudom. Sok gondot okoznak az engedetlenségükkel – felelte tűnődve Landon. Aztán ránézett a kapitányra. – Látom, nem véletlenül kérdezted.

– Valóban. Már kinéztem neked egyet közülük. Valériónak hívják, van egy nővére is.

Landon elnevette magát.

– Milyen figyelmes vagy, Richard! Na, menjünk, nézzük meg őket! – Robosztus, barna hátasa fájdalmasan felnyerített, amikor belevágta sarkan-tyúját az oldalába.

Egy csoportban álltak az egyik hátsó udvaron. Elrongyolódott ruhájukat vastagon belepte a por, lábukon jól látszottak a bilincsek ejtette sebek. Férfiak, nők, vegyesen és néhány karcsú testű fiatal. A két fenevad elsétált előttük. Éles szemüket nem kerülték el a gyűlölködő pillantások. Dessaille intett az egyik katonának, mire az a tömegbe rontott és kisvártatva előráncigált egy kapálózó gyereket. A fiúcska hangtalanul küzdött az erős kezek szorításában, de a katona meg sem érezte a rúgásait. Durván térdre lökte és elkapta csapzott hajánál fogva. Landon kíváncsian méregette a kis foglyot. Ekkor valahonnan a tömegből, halk, pergő beszéd ütötte meg a fülét. A katonák félrelökték a remegő embereket és megkeresték a rendbontókat.

Láncánál fogva rángatták elő a hangoskodót. Testvérek lehettek, mert nagyon hasonlítottak egymásra. Az idősebb védelmezően ölelte át öccse vállát. Félelem nélkül nézték a mindenható uralkodót. Landont meglepte ez a nyílt ellenállás. Közelebb lépett a fiatalabb fiúhoz. Kezébe vette a gyermek hosszú, göndör, világosbarna fürtjeit, majd lágyan végigsimított sápadt arcán. Fivére szorosan összehúszta az ajkát, szeméből csak úgy sütött az elfojtott indulat.

– A kínpadot! – kiáltotta ekkor Landon. A foglyok soraiból többen előléptek, de a hegyes dárdák megálljt parancsoltak nekik. Dessaille tudta, mire készül a herceg, így kíváncsian várta a fejleményeket.

Az ifjabbat durván elszakították a fivérétől, aki rezzenéstelen arccal állt a mellének szegezett kardokkal szemben. Megpróbált bátorító gondolatokat küldeni a gyermeknek, de érezte, hogy a rettegés kódén nem hatolnak át. Pillanatok alatt letépték a rongyait. Szégyenlősen állt a tömeg előtt, bronzbarna bőrén megcsillant a napfény. Tizennégy éves múlt, teste őrizte még gyermeki báját, de feszes bőre alatt már ott készülődtek a majdani férfi izmai. A kínpad előállt. Ellenkezés nélkül hagyta, hogy odahurcolják, majd erős kötelekkel lekötözzék. Ám ahogy a korbácsot megsuhogtatták, sikoltás harsant fel a tömegből, egy idősebb asszony rohant elő és térdre vetette magát a herceg előtt.

– Ne bántsd a gyermekeimet, herceg úr! – kiáltotta sírva. – Nem vétettek neked semmit!

– Addig ütök, amíg el nem áruljátok, hová dugtátok a többi – felelte csaknem szelíden Landon.

A nő megszagatta mellén a rongyokat és fuldokolva zokogott. A katonák felrántották a földről.

Landon ekkor odalépett az asszonyhoz és felemelte az állát.

– Rendben van. Ne mondd azt, hogy szívtelen vagyok. Oldozzátok el a fiút! – Ránézett Dessaille-ra.

– Formáljatok kört. – A kapitány saját kezűleg fosztotta meg az idősebb fivért a ruháitól. Akár egy élő bronzszobor, úgy állt előttük, fénylő testéhez ölelte a kisebbet. A dárdák hegyén szikráztak a napsugarak.

– Válassz hát! – mutatott rájuk mosolyogva. – Válassz a két fiú közül. Egyikük életét meghagyom, az igazságért cserébe.

Az asszony ordítva fetrengett a porban. Hogyan is választhatna, hiszen a véréből van mindkettő. A két oly hasonló testvér némán nézte anyját.

– Akkor majd én eldöntöm! Kardot nekik! Amelyik meghal a párviadalban, szabad lesz.

Döbrent csend telepedett az udvarra. Landon kirántotta a hozzá legközelebb álló katonák kardját és bedobta a körbe.

Ólomlábakon vánszorogtak a percek. Még az ég is elkomorult. A két gyönyörű gyermek azonban csak állt egymással szemben, anélkül, hogy egyetlen izmuk is megmozdult volna. Egyszer csak elfojtott zokogás szakadt fel az idősebb tökéletesen megmunkált melléből, és lassan felemelte a kardját. A körön kívül állók meglepetten kiáltottak fel.

A pillanat törtrésze alatt támadott. Öccse alig tudta felfogni a halálos csapást. Egyre csak hátrált, amíg bele nem ütközött a befelé fordított dárdahégyek egyikébe. Akkor kénytelen volt ő is szembeszállni a saját bátyjával. Ez így ment percekig. Csak a küzdők kétségbeesett zihálása hallatszott és a kardok pengése, ahogy összecsaptak egymással.

Egy ideig némán köröztek, jó távol egymástól, aztán az idősebb megszólalt.

– Engedd, öcsém! Meg akarlak kímélni a rád váró borzalmaktól. – Elkínzott hangja megremegettette a foglyok szívét.

– Nem, bátyám. Gyenge a szíved, nem bírnád sokáig a rabságot – felelte a kisebbik és hirtelen megtorpant. Testvére pont szembekerült a nappal, alig látott valamit. Tétován lépett a fiú felé, de látszott, hogy elveszítette a tájékozódási képességét. Csak a penge suhogását hallotta meg, ahogy az centikkel került el a fejét. Ösztönösen védte ki a vágást és máris megpördült. A kisebbik fiú ekkor, megriadva a hirtelen mozdulattól, rosszul lépett hátra és elesett a saját lábában. Ez máskor talán nevetést váltott volna ki a körülöttük állókban, de most mindenki tudta, hogy ez a botlás egyenlő a halállal. Fivére szeméből ömlöttek a könnyek, mikor megmarkolta a kardját és előrelendült. A

fekvő azonban, talán az utolsó erejével, elkapta a közelében heverő fegyvert és eltartotta magától. Szinte keresztül nyársalta az őt leszúrni készülő súlyos testet. Testvére rázuhant, arcára csodálkozás ült.

– Bocsáss meg, Rolan! – súgta remegve a fiatalabb fivér.

– Semmi baj, öcsém. Megtetted, mert szerinted ez volt a helyes. Kérlek... vigyázz anyánkra. – Vér csordult ki az ajkai közül.

– Vidd hírül a holtaknak, mi történt a népünkkel – sírta el magát a gyermek.

– Emlékezz rám... Paquito... Ne felejts el... Majd egyszer... – Suttogását szelíden elnémította a közelben várakozó halál. Még lélegzett, amikor a testvére arcon csókolta és maga mellé fektette. A fiú ekkor belemártotta ujjait a bíborszínű vérbe és végighúzta őket a homlokán. A vérbosszú jele volt ez, a legszentebb esküvése, amit ember csak tehet istenei előtt. Aki akkor felállt a porból, már nem ugyanaz a személy volt. A végletekig megalázott gyermek eltűnt. A szemtanúk csak egy elsötétült tekintetű, bosszúért lihegő, barbár harcost láttak maguk előtt, akinek a testét megjelölték az istenek. Egyszerre tizen is ugrottak felé. A szerencsétlen anya ekkor újra felsikoltott.

– Légy átkozott, Landon herceg! Pusztulásod rettenetesebb legyen, mint az én fiamé volt. De előtte nézd végig saját véred kínhalálát! – ordította őrjöngve. Az egyik katona odalépett és megragadta a nyakát. Egyetlen mozdulattal elhallgattatta őt.

Dessaille megkötöztette a túlélőt. Ő acsarkodva küzdött az őreivel, de a túlerő legyőzte hamar.

– Akár egy ifjú farkas – mérte végig a kapitány. – Mi a véleményed?

– Terveim vannak vele. Különítsétek el az övéitől. Azt hiszem, neked is tetszeni fog, amit kitaláltam. Vigyétek őket! – intett Landon, aztán lehajolt a másik fiúcskáért.

– Nos, Valérió, remélem, engedelmes leszel, fiam. Láthatod, nem tréfálunk. Hol a nővéred?

– Már bent van a várban. A konyhán dolgozik! – zokogta kétségbeesetten a kisfiú.

– Ez az. Ha továbbra is így viselkedsz, megengedem, hogy néha találkozhass vele – felelte a herceg és feldobta a gyermeket robosztus termetű lova tetejére. A kis fogoly hozzásimult az állat forró nyakához és hüppögve átölelte. A hátsó halkán felhorkant, de nem dobta le magától. Rövidesen Landon is nyeregbe pattant és keményen megrántotta a díszes kantárszárat.

– Richard, este még beszélünk kell. Számítok a véleményedre.

– Igen, uram! Majd jelentkezem! – Dessaille kapitány megsuhogtatta lovaglópálcáját és csöndesen mosolyogva nézte, ahogy barátja elvágat a szolgák szállása felé. Aztán lehervadt arcáról a mosoly, és hosszú, erőteljes léptekkel a szerencsétlenek után indult.

2. FEJEZET

TAVASZÜNNEP

A Kontinens déli része teljesen más arculatot mutatott, mint komor északi fele. Ahogy egyre távolodott Észak fenyegető közelsége, úgy változott a kép.

Halban bővelkedő, sebes sodrású folyók szeltek át a végtelenbe nyúló alföldeket, ahol a gombamód szaporodó városok hatalmas gulyái legelésztek. Vadregényes dombvidékek, pompás fennsíkok tarkították a mesés tájat, mely közepén ékszerként szikrázott a Sever-tó. Két szigete otthont adott a megesett lányanyáknak és árváiknak, de menedéket találtak ott a szökött rabszolgák is. Egy év nehéz fizikai munka után, mint szabad emberek távozhattak a szigetekről, hogy új életet kezdjenek a környező városokban.

A helytartóságok katonái éberrel vigyázták a rendet, mert a sokféle népcsoport között gyakran robbantak ki parázs viták. Ám ezek a hevenyészett fallal körülvett települések mind eltörpültek a Bothar-folyó északi partján álló, többszázézes lakosú, óriási városállam mellett. Krynem volt a kereskedelem fellegvára, a déli területek központja. Az évtizedek során masszív, jól védhető kőfallal vették körül, a védelmét pedig tökéletesre szervezték. Négy kapuját naponta csak kétszer nyitották meg, és az átutazó kalmároknak súlyos összegeket kellett fizetniük, ha nem szálltak meg legalább egy éjszakára egy vendégfogadóban.

Krynem. Mindenki ide igyekezett és innen indult el. Mesterei céhekbe tömörültek, szigorú szabályokat alkottak és fellendítették a kereskedelmet a falakon túl. A gyönyörű várost egyfajta mesterséges választóvonalnak tekintették, mely élesen elhatárolta a két féltekét. A hófehér falakon túl már a természet volt az úr. A nem sok jóval kecsegtető Gorwent-hegyvonulat szinte átölelte a tájat, nagy részt szakított le a déli alföldekből. Egyik vége a szelíd Fearg-tenger korallzátonyainál kezdődött, míg a másik felhúzódott egészen az Arquent-félsziget kezdetéig, ahol csak úgy hemzsegték az aranyások.

A kereskedőkaravánoknak három megfeszített hétbe telt, hogy átkeljenek a hegyóriáson, arról nem is beszélve, hogy az utazók az életüket is kockára tették.

– Thornstein, fiam! Ne bámészkodj, hanem ragadd meg a kötőféket és húzd magad felé! Ne félj tőlük, az istenekre! – Jött az elfojtott kiáltás az

alaposan megrakott szekér háta mögül. Thornstein megforgatta zöldes szemét.

– De mikor olyan makacs, akár egy sereg öszvér! Pedig ló! – válaszolta méltatlankodva és dühös arccal meredt az előtte toporzékoló brennai kancára.

Hatalmas kacagás felelt a szavaira. Kovalski mester, az ethless-i szekérkaraván vezetője, fél kézzel a szekér oldalához támaszkodott és egész teste rázkódott a nevetéstől. A fiú erre a lotyogó sárba vágta a sipkáját. A testes, nagyhangú kalmár magához intette a felbőszült kölyköt.

– Mit csináltál 16 éven keresztül, édes gyermekem?

– Kosarat fontam és a helyi fazekasnak segítettem. Ilyen fenevadakkal nem foglalkoztam.

– Hát, ha ez igaz... Gyere, cserélj velem helyet. Ülj fel ide a bakra. Ha szólok, csapj oda nekik, aztán engedd meg a gyeplőt, de vigyázz arra, hogy a szekér egyenesben maradjon. Érted? – veregette meg a fiú piszkos képét.

– Igen – felelte a siheder, bár nem hangzott túl meggyőzően.

– Ajánlom is, mert különben keresztbe fektetlek előttük az úton!

Azzal cifra káromkodások közepette a lovakhoz evickélt. Az erdei utakat hetek óta térdig érő sár borította. A nagy oladások és az esőzés szinte járhatatlanná tették őket. A nyolc kocsiból álló menet már hosszú órák óta egyhelyben vesztegelt. Az összes lovasszekér beleragadt a fekete, bűzlő sártengerbe.

– Akkor hát, mindent bele! Csapj oda nekik, szép gyermekem! – ordította előre a kereskedő és megragadta a lovak kantárszíját. Az állatok pompás izmai kidagadtak selymes bőrük alatt, a kerekek nehézkesen recsegetve megmoccantak, majd a következő pillanatban a kocsi szinte kirepült a gödörből. Kovalski mester alig tudott félreugrani a tüzes kancák útjából.

– Remek munkát végeztél, kölyök! – integetett vidáman előre, és szeretettel megveregette vezérlovának büszke nyakát. – Lejöhetsz onnan!

Ahogy a boldogan vigyorgó fiú odaért mellé, hirtelen megragadta karjánál fogva és felhajította őt az első ló széles hátára. Thornstein arcáról egyetlen pillanat alatt leolvadt a mosoly, ijedten nézett a pocakos férfire.

– Kényelmesebb lesz meglátod. Jobb, mint gyalogolni. Ez a legszelídebb lovam, bánj vele kedvesen. Gandan a neve. Most megnézem a többieket – nevetett jókedvűen a kereskedő és otthagya.

Hatalmas felfordulás volt a szekereknél. A kalmárok átkozódva toporogtak a csüdig besüppedt lovak körül és kegyetlen hévvel ostromozták a riadt állatokat. Kovalskit elfutotta a pulykaméreg. Nem törődve a cuppogó,

gusztustalan latyakkal, amilyen gyorsan csak tudott, odasietett hozzájuk. Kikapta az ostort a hozzá legközelebb álló férfi kezéből és az arcába vágta.

– Elment a maradék eszetek is? Titeket kéne egy fához kötni és alaposan ellátni a bajotokat. Szegény párák nem is értik, mi történik velük!

A kalmárok elhallgattak. Feleségeik az egyetlen száraz földdombon álltak összebújva és ugyancsak szótlánul várták a további fejleményeket. Ekkor az egyik gazdag kereskedő kilépett a többiek takarásából és ujját vádlón az ethless-i felé bökte.

– Már így is épp elég időt elvesztegettünk miattad! Rég a völgyben lehetnénk, ha nem ezen a lehetetlen úton jövünk!

– Csak tessék! Ha koldusként akarsz Towerdamba érnei, eredj. Leveszem a kezemet rólad, és mindenkiről, aki csatlakozni akar hozzád. Nem tartalak vissza – válaszolta mérgesen.

– A szád járt csak, Kovalski! Ismerlek jól. Sokfélét beszélnek rólad az emberek! – vágott vissza az előkelő kalmár.

– Nocsak! Ez új nekem. Azt hiszitek, az útonállókat csak kitaláltam? Eddig nagy szerencsénk volt, kedvező csillagzat alatt utaztunk. De a Petch-fennsík első városa még több órányi út ide. Addig még sok minden történhet.

– Ki jön hát velem az egyenes úton? Délre már a fennsíkon lehetünk. – kérdezte a kereskedő hetvenkedve, anélkül, hogy odafigyelt volna a vezető intő szavaira.

Sokan csatlakoztak hozzá. Csak tizenegy ember állt az ethless-i kereskedő mellé. Kovalski gúnyosan meglengette a kalapját és sarkon fordult.

Az emberek készülődni kezdtek. A széthúzás igen elmérgesítette közöttük a hangulatot. Az ott maradók hangos szitkokat küldtek a távozók után. Azok rájuk se hederítettek.

– Jól tetted, mesterem – szólt le a magasból a kölyök. Már nem félt. A kereskedő ránézett a ragyogó szemű kis fickóra. Thornstein egy aranyásó árvája volt, és úgy követte őt Krynem óta, mint egy kutyakölyök. Megszerette az eleven, örökmozgó gyermeket.

– Meglátod, fiam, nekünk lesz igazunk. Most pedig imádkozz azokhoz a vérszívó isteneidhez, hogy még sötétedés előtt megérkezzünk a helytartóságra. Sajnálám, ha az áruim a nyomorult erdőlakók kezére jutnának – kiáltotta és felkapaszkodott a szőrmével letakart bakra. Pipára gyújtott és vidáman elrikkantotta magát.

– Az első utazók hamarosan odaérnek Towerdam dombjai alá!

Sokkal gyorsabban haladtak, mint reggel. A fiú végtelenül boldog volt, hogy a kereskedő ennyit beszélt hozzá.

– Már harmadszor teszem meg ezt az istenverte távot. Nem elég, hogy engedélyt kellett kérnem a kihajózáshoz, de még ezt a rühes bandát is a nyakamba sózták. Hallgass ide, fiam! Én a te helyedben kitanulnék valami rendes szakmát, nem a hegyeket járnám.

– Kalandra vágytam – felelte hetykén a kölyök. – Untam már, hogy örökösen parancsolgattak, és többször láttam a botot, mint ételt. De mondd csak, jó uram, kik azok az útonállók?

– Szökött fegyencek, elbujdosott tolvajok. Azok értenek igazán a lopáshoz. Árgonra mondom, nem akad párjuk, ha ki kell rabolni valakit. Ezek nem tudják, mi vár rájuk. Örülhetnek, ha a ruhájukat rajtuk hagyják. Aztán azok a finnyás nők, akik velük jöttek... A barbár vezérek minden kincset megadnának, hogy elkapják őket! – Felborzolta a kölyök haját, aki időközben mellé telepedett, és nagyot kacagott.

– Tavaly egy bíbor kelmét adtam, hogy megmentsem egy előkelő hölgy becsületét. Ennyi volt az ára. Képzeld, mi történik, ha valóban meggyalázzák. Egy vörös képű bandita kölyke egy gazdag családban!

Thornstein tátott szájjal hahotázott. Szeplős gyerekképe csak úgy ragyogott az örömtől. Tetszett neki az utazás. Három hete vonultak már a déli kikötők felé. Ha gond nélkül átjutnak ezen a veszedelmes átkelőn, akkor már a Twicee-alföld békés vidéke várja őket. Ez a földi paradicsom nyitja meg az utat Kelet felé.

– Nagy multság lesz a kikötőben, fiam – szólta a férfi a mellette üldögélő fiúhoz. – Towerdamban ilyenkor ülik meg a Tavaszünnepet. Nemcsak mi igyekszünk ám oda. Jönnek messze földről komédiások és vándorszínészek, hogy mutatványaikkal elszórakoztassák a népet.

– Még sohasem hallottam erről. Mi az a Tavaszünnepe?

– Mesélik, hogy a végtelent ostromló déli tengerben csodálatos lények élnek, és olyan óriási halak, amik egy egész embert lenyelnek. A tavasz első napjaiban a halászfalu lakosai virágokat szórnak a habok közé, hogy kiengeszteljék a tengeri isteneket, és bőséges fogásuk legyen egész évben.

A gyermek ásitott egyet. Nagyon fáradt volt. Kovalski gyengéden megsimította kócos fűrtjeit.

– Menj aludni, fiacskám. Majd felkeltelek, ha történik valami érdekes – mondta halkán.

Towerdam a megfáradt utazók utolsó állomása volt. A napsütötte partokon túl már a tenger várta őket. Innen indultak a gyorsjárású hajók a misztikus Kelet felé. A kikötőfalu egész lakossága halászatból és hajóépítésből élt. A kereskedők évente csak egyszer jöttek erre, hogy legtöbbjük soha többé ne

térjen vissza távoli hazájába. Az újonnan megépített hajók ott ringatóztak a Fearg-tenger szürke hullámain. A vitorlák összetekerve pihentek vörösre festett árbocokon.

A vidám halászfalu apraja-nagyja egy hete serénykedett már, hogy mindent előkészítsen a két napig tartó ünnepléshez. A házakat feldíszítették és alaposan kitakarították. A gyerekek naphosszat a dombokon csavarogtak, hátha megpillantják a közeledő karavánokat. A nők sütöttek-föztek, a férfiak vadásztak. Spatterdamból, Towerdam ikerfalujából pedig útra keltek a fiatalok, hogy együtt mulassanak a barátaikkal. Ugyan ki törődött az óvatossággal? Az erdő fái között aludtak, ott és akkor, amikor az álom leteperte őket. Senki sem sejtette, hogy a régóta várt kereskedőkkel együtt egy másik csapat is a spatterdami dombok felé tart. Lovasok voltak, lehettek úgy hatvanan-hetvenen. Fekete köpenyük lobogott a hátuk mögött, ahogy hangtalanul vágattak a kereskedők után.

A kalmárok pedig gyanútlanul vezették őket a legdélebbi kikötő felé.

Két sudár, karcsú leány sétált végig a naptól felforrósodott parti fövényen. Göndör, fekete fürtjeiket vadul cibálta a rakoncátlan, sós illatú szél. Mezítláb, szoknyáikat összekötve lépkedtek egymás mellett. Néha lehajoltak egy-egy partra vetett rákért, hogy bevigyék a szelíd hullámok közé. Ilyenkor elmondták kívánságukat a tengeri népnek, de hangtalanul – még egymásnak sem árulták el a titkukat. A tenger habjai kedveskedve fonták körül formás bokájukat, miközben a sárgás homokszemek aranyos díszeket rajzoltak lábfejükre. A máskor oly kiszámíthatatlan tenger most csupa báj volt, nehogy elriassza a szépséges teremtéseket. A parton nem volt még rajtuk kívül senki, ők mégis egészen halkán beszélgettek, mintha attól féltek volna, hogy meghallja őket valaki. Alia halványsárga virágot tűzött a hajába és megfogta barátnője kezét.

– Lisa, meggyógyult már a testvéred?

– Már nem lázas, csak köhög. Ritz anyó gyógyteája jót tett neki.

– Ennek örülök. Akkor este már ő is ott lehet a tűz mellett.

– Remélem. Egyfolytában erről beszél. Nagyon várja a kereskedőket. Tavaly egy fából faragott lovacskát kapott tőlük. Leni már látta őket a Spatterfolyó gázlójánál. Nagyon sokan jönnek idén.

Lisa szemében álmódzó fény jelent meg. Barátnője elmosolyodott, mikor észrevette a lány arckifejezését.

– Te is arra gondolsz, amire én? – kérdezte pajkosan.

– Igen. De már itt kéne lenniük.

– Valóban – sóhajtott a Alia. – Lassan visszamehetnénk. A juhok azóta...

– Már a gabonában lehetnek! – fejezte be kacagva Lisa, és futni kezdtek a domboldal felé.

A gyapjas kis állatok azonban békésen legelésztek a fák hűs árnyékában. A két lány alaposan kifulladásra telepedett melléjük, és nevetve fenni kezdték egymás haját.

Kisvártatva kiáltozást hallottak. Dan, a velük egyidős, tizenhat éves pásztorfiú jelent meg a kis patak túloldalán, és mindkét karjával hevesen hadonászott feléjük. A lányok felugrottak. Csak másodsorra értették meg a szavait. Akkor azonban egymás nyakába borultak örömben.

– Itt vannak! Garni és a fiúk megérkeztek Spatterdamból!

Az emberek kitódultak a felvirágozott utcákra. Harsány kiáltozással ölelgették meg a gyalogosan érkező fiatalokat. Harmincan jöttek át a szomszédos kis halászfaluból. Két napja indultak el. Alaposan kiéheztek az út alatt. Csoportokba verődve, hangosan beszélgettek régóta nem látott barátokkal, miközben az asszonyok süteményekkel kínálták őket. Ritz anyó hazafelé ballagott a közös kútról, mindkét kezében egy-egy korsó vizet cipelt, amikor előugratott az egyik kunyhó mögül egy sárral alaposan összekent lovas, és nagyot kurjantva leszállt a fickándozó állatról.

Az anyóka felsikoltott örömeiben, és ahogy öreg lábai csak bírták, szaladni kezdett a feketére mázolt alak felé.

– Garni, édes fiam! – kiáltotta vékonyka hangján. A magas, széles vállú fiatalember széttárta a karját és megölelte az öregasszonyt. Fogai kivillantak sáros arcából, szeme boldogan nevetett. Naptól kifakult világosbarna fürtjei vidám táncot jártak minden mozdulatára.

– Mamácska, látom, jó erőben vagy! Hadd segítsék! Elviszlek téged is, meg a korsókat is.

– No, csak lassan a testtel. – Ellépett és a kezét a szeme elé tartva, felnézett a nála jó két fejjel magasabb, izmos fiatalemberre. – Hát az unokaöcsédet hol hagytad?

– Lent van, Ritz anyó, a pataknál. A lányok most fürdetik.

– A kópé. Még most sem komolyodott meg?

– Nem. De talán már nem is fog. Hiszen ma van a születésnapja.

– Na, gyere. Készítettem egy kis harapnivalót nektek. Garni! Azonnal tegyél le! – kiáltozta méltatlankodva a néne, amikor az ifjú se szó, se beszéd felkapta, és óvatosan a szelíden várakozó kanca hátára ültette. Aztán egyik

kezében a vizeskorsókkal, a másikban a kantárral, lassan elindult a kis házikó felé.

Alia és Lisa az örvendetes hírré gyorsan összeterelték az állatokat, és Lisa leakasztotta nyakából a kis sípot. Éles füttyszó harsant fel, aztán lassan elenyészett a domb fölött. A válasz nem sokáig késett. Itt is, ott is sípszó felelt az elsőre, majd a szélrózsa minden irányából hasonló ruhába öltözött lányok futottak feléjük. Visítva menekültek valami elől, amit a két várakozó lány nem láthatott. Egymás szavába vágva kiabáltak.

– Rettentő piszkos alakok rohantak elő a bokrokból és ránk vetették magukat! – kiáltotta nevetve Jola, az egyik hajóács legkisebb leánya. – Alig tudtunk elfutni előlük.

– Én bizony nem hagyom, hogy még egyszer rám ijesszenek! – felelte Bess harciasan, és megrázta öklét a zöld lombú fák felé. – Ha nem vigyáznak, egykettőre a pataokban fogják találni magukat.

– De hát, mi történt? – kérdezte Alia meglepetten.

– Azt hiszem, sejtem, kik rejtőznek a sártömeg alatt – nézett körül Yella gyanakvóan.

Szavai nyomán megzörrentek a bokrok. Hatalmas zsvíj keletkezett. A lányok ide-oda futkostak az erdő széle és a patak között, miközben a koszos alakok megpróbálták elfogni őket. Végül szinte mindenki a hús habok között kötött ki. Lisa lerántotta támadója fejéről a csuromvizes csuklyát, aztán nagyot kiáltott meglepetésében. A felismerhetetlenségig összekent izmos test gazdája ugyanis régi barátja volt. Ahogy ott álltak kacagva a langyos, simogató habokban, a lány hirtelen megcsókolta a sáros arcot. A magas, délceg ifjú csodálkozva nézett rá, majd komisz vigyor jelent meg markáns arcán. Elkapta Lisa karját és magához húzta. Lisa hátravetette hollófekete fürtjeit és kacagni kezdett. Az ölelés egyre szorosabb lett, aztán a fiatal férfi viszonzta a csókot... De ő már a piros ajkakra adta. Éljenzés harsant fel körülöttük. Barátaik ott tapsoltak mellettük, miközben bőrig ázva igyekeztek kimászni a patak selymes fűvel borított partjára. Többen prüszkölve bukkantak fel a víz alól, testükről lemállott a gondosan felkent sárréteg. Az ifjú kihúzta Lisát a partra és megrázta magát.

– Ránk fért már ez a kis fürdés! – kacagott. – Két napja nem láttunk vizet, csak amit a kulacsokban magunkkal hoztunk. Sokan eljöttek a fiatalok közül. Alig páran maradtak otthon.

– Bolondok vagytok. Minden ünnepen nyakig vizesek leszünk miattatok. Vagy így, vagy úgy. Tavaly, amikor vödörrel rohantatok utánunk...

– Na, igen. Az volt az egyik legjobban sikerült tréfánk.

Lisa bosszúsan nézett rá, aztán nevetve legyintett egyet.

– A Tavaszünnepe már csak ilyen. Mindenki megőrül egy kicsit. Nem láttad Aliát? – kérdezte és kicsavarta copfjából a vizet.

Barátja körülnézett. Aztán pajkos fény villant a szemében.

– Ne törődj velük. Jobbat tudok. Gyere! – Ellentmondást nem tűrően húzta maga után a lányt. Barátaik jókedvűen kiáltoztak utánuk.

Nemsokára megérkeztek az oly régóta várt utazók első csapatai is. Szekereik a falu előtti széles mezőn sorakoztak fel. Rengetegen jöttek. Kereskedők, vándormuzikusok, akik hozták magukkal népes családjukat is. A komédiások, tarka ponyvával letakart szekereikkel, jóval távolabb telepedtek le. A színpompás összevisszaság jókedvre derítette a fáradt urazókat. A kalmárok áruik nagy részét már lepakolták, és most a fűben ülve falatoztak.

A falubeli gyerekek bámész hada egyre közelebb lopakodott hozzájuk. A bátrabbak zsebre dugott kézzel, mit sem törődve a kutya fenyegető morgásával, odasétáltak a legelésző lovakhoz. A bohóckodó csikót akarták elcsalni az anyjától, de a kanca minduntalan belesípelt rakoncátlan kicsinyébe. Végül sikerült magukhoz édesgetni a kis állatot, és boldog kiáltozással kergetőztek a sátrak körül. A marcona, sokat próbált utazók ellágyulva nézték a visongó gyermekeket, talán saját távolban hagyott porontyaikra gondoltak közben.

A gyerekek nemsokára megunták a futkosást és melléjük telepedtek. Ott kuporogtak a lábuknál és tátott szájjal hallgatták a véres kalandokat. Bizony, mesélni könnyebb volt róluk, mint átélni őket.

– Egy ízben a fák közül morgást hallottunk. Csendben felvettük a nyilainkat és a késeket, egyebünk nem is volt. A fenevad igen közel lehetett a szekerekhez, már szinte a lihegését is hallani véltük. Parázsló sárga szeme kivillant a bokrok levelei mögül. Az asszonyok sikoltoztak, mi, férfiak, pedig harcra készen vártunk a támadásra, amikor az állat felordított és hatalmas ugrásokkal bent termett a tűz mellett. Egy óriási erdei kutya volt. De még mielőtt bármit is tehattünk volna, a fekete rém elterült a sárban. Zöldtollas nyílvesző ütötte át mellét. Döbbsen néztük a haláltusáját. Bárki lőtte is ki a nyílveszőt, hálásak vagyunk neki – mesélte az egyik szakállas kalmár, és felborzolta a mellette üldögélő fiúcska haját.

A csuromvizes, zajos társaság ekkor haladt el a szekértábor mellett. A kereskedők üdvözölték őket. Néhányan kiváltak közülük a csoportból és letelepedtek a vendégek sátraival. Az ízletes gyümölcsökkel megrakott tálak,

ínycsiklandó húsok és mézédés bor odacsalogatták a kimerült fiatalokat. Garni a sor végén jött Aliával. Szorosan fogták egymás kezét. A gyerekek, ahogy észrevették őket, meglengették szalmából font kalapjukat, és harsány jókívánságokat kiáltottak feléjük. Alia mélyen elpirult, Garni pedig megpróbálta elkapni az egyik szurtos süvölvény karját, de az kacagva bukfencezett el előle. Mindenki elfáradt. Tagjaikat elnehezítette a játék jóleső fáradtsága. Egymást ugratva bandukoltak a falu felé, nyomukban a bégető nyájjal. Alia hozzásimult szerelmeséhez.

– A mama azt szeretné, ha nálunk ennétek, amíg itt vagytok. Még nekem sem árulta el, hogy mit készít. Nagyon várt már benneteket. Mi pedig kora reggel óta a juhokat őrizhettük Lisával.

– Köszönjük, kedvesem. De ehhez meg kellene találnunk Mideket is. Ki tudja, merre kószál az én rakoncátlan rokonom.

– Sejtem, hol lehetnek – felelte mosolyogva Alia, és futó csókot adott a borostás arcra. Garni átölelte.

A gyümölcsös felé indultak. Már messziről fehérlett a rengeteg fa. Olybá tűnt, mintha egy pajkos isten illatozó hóval fedte volna be a towerdami dombokat. Andalítóan zúgott, döngicsélt a hullámzó rét. A szellő megpörgette a virágszirmokat, melyek lágyan hullottak a sétálók fejére. Alia tudta, hogy Lisa itt szokott sétálni, ebben az illatozó paradicsomban, de most nem láttak senkit. Tanácstalanul néztek egymásra, amikor Garni a homlokára ütött.

– Hát persze! Az a csirkefogó most akar halat fogni. Útközben találta ki, mondván, hogy ne jöjjünk üres kézzel. Eyla néni szereti egyáltalán a halat?

– Nem nagyon, de szerintem nektek nem fog nemet mondani. Akkor menjünk a tóhoz.

Átvágtak a gyümölcsösön és követték a patak egyre szélesedő medrét. Nemsokára megérkeztek a kis tavat szegélyező gáthoz. Lehasaltak a bokrok mögött és óvatosan kilestek az ágaik közül.

Garninak most igaza lett. Lisa ott üldögélt a tó partján, karjával átfogta a térdét, és valakivel beszélgetett. Partnerét azonban nem látták sehol. A hevenyészett horgászbot a lány mellett hevert a fűben, kissé távolabb pedig néhány jókora hal fickándozott. Garni már éppen kiáltani akart Lisának, amikor megrázkódott a tóparti fa hatalmas koronája, és leugrott ágai közül az ifjú. Esetlenül ért földet, de aztán gyorsan felpattant és letérdelt a nevető lány elé. Ragyogó szemmel nézte a gyönyörű arcot. Lisa kacagva nyitotta szét szorosan összezárt ujjait. Egy madár üldögélt a fiú kezében. Lisa megcsókolta a madárkát, mielőtt elengedte. Annyi báj és szerelem volt ebben az egyszerű mozdulatban, hogy a barátaik szégyenkezve fordultak el tőlük.

Midek kábultan feküdt a lány ölében és a lassan vonuló felhőket bámulta. Lisa lágyan beletúrt a szőke fürtökbe, melyek szinte ragyogtak a napfényben.

– Egy éve, hogy utoljára találkoztunk, Midek. Nagyon sok minden megváltozott azóta. De nem csak a mindennapok... hanem én is – suttogetta a lány és mélyen elpirult.

– Amikor elmentem innen, egy pajtásomat hagytam itt. De most, hogy visszatértem, egészen másvalakit találtam helyette. Egy csodaszép, fiatal nőt, akivel már nem űzhetem a régi kamaszos tréfákat.- A fiú hirtelen oldalra fordult és egy fűszálat keresett, amivel aztán nagyot füttyentett összezárt hüvelykujjai segítségével, Lisa legnagyobb derűségére.

– Lisa! Emlékszel még a békára?

A lány pukkadozva kacagott az emlékeken. Midek is elnevette magát.

– Három napig ocsmány halszagú volt az ágyam, végül ki kellett dobni a szalmát és újat szerezni. Szegény anyám elátkozott titeket és minden ivadékokotak, amiért ilyen galádságot műveltetek.

– Nem is én tettem az ágyadba! – mentegetőzött Midek vörös fülekkel.

– Az igaz, de bizonyára te fogtad ki szegény párát. Apád jól érzi magát?

– Igen. Amikor elváltunk egymástól, éppen kosarat font. A lába már soha nem lesz a régi, ezt ő is tudja jól. Így helyette is én dolgozom. Ha a kereskedők elég pénzt hoztak, talán eladhatjuk az új hajót, és akkor kicsit könnyebb lesz.

– Hé, öcsém! Mi lesz a vacsorával?

Az ifjú azonnal fölugrott, a háta mögé tolta Lisát, és egyszerre próbált előre, hátra és oldalra figyelni, kereste az ismerős hang gazdáját. Garni a töltésen állt, kezeit magasra emelve integetett neki. Midek elnevette magát és átölelte a szintén kacagó lányt.

– Gyere, te gazember! – kiáltotta unokafivérének vidáman, és elindult a vergődő halak felé.

– Garni, én inkább idefent maradnék. – Alia hangja olyan halk volt, mint a fürtjeivel játszadozó szellő. A fiatal férfi bólintott.

– Menjetek haza. Lisa majd elkísér. Nemsokára mi is jövünk.

Midek meglepetten nézte, ahogy Lisa átöleli a barátnőjét, és egyetlen szó nélkül otthagyják őket.

– Garni, mit szólsz ehhez? Egyszerűen itthagytak bennünket.

– Nem baj. Úgyis beszélni akartam veled. – Megemelte az egyik halat. – Ez igen, öcskös. Jobb vagy, mint én.

– Na, csak lassan – mosolygott Midek és leült a parton fekvő korhadt fatörzsre. Unokafivére mellé telepedett. Egy ideig csöndesen nézték a kéklő

vizet. Körülöttük dalolt a természet, az első tavaszi nap ünneplőbe öltöztette a fákat. Midek a gyermekkorára gondolt. Életének első húsz éve felhőtlen boldogságban telt el. Övé volt az egész világ. Tekintete megpihent Garni nyílt, becsületos vonásain. Noha nem testvérek voltak, mégis úgy szerették egymást. Midek mindent tőle tanult, neki köszönhette, hogy halászatairól mindig gazdag zsákmánnyal tért vissza. Idővel persze túlnőtte mesterét, de Garni erre csak büszke lehetett, és az is volt. Nem akadt náluk ügyesebb íjász a faluban, sőt Garni szerint az egész helytartóságban sem.

Aztán unokafivére megköszöri a torkát és halkán beszélni kezdett.

– Felnőtt lettél, Midek. Amióta az eszemet tudom, együtt vagyunk. Nem ismerek nálad önzetlenebb barátot, és nem is kívánhatok magamnak jobbat. Remélem, te is hasonlóan vélekedsz rólam.

A meleg tekintetű barna szempár ránevetett. Garni folytatta a mondandóját.

– Te vagy az első, akinek elmondom az örömhírt. Feleségül veszem Aliát.

– Ez nagyszerű! De az anyja tudja már? – Midek őszintén meglepődött a bejelentés hallatán.

– Ma fogom elmondani neki. Meg azt is, hogy apa leszek...

Midek nagyot nézett. Garni elnevette magát a fiú megrökönyödését látva.

– Drága barátom! A meglepetés nagyobb, mint hittem. Hol maradnak a jókívánások?

– Nem számítottam erre... – hebegte zavartan a fiú, aztán a következő pillanatban átölelte Garnit. – Tudod, annyira örülök, hogy te és Alia szeretitek egymást. Remélem, nagyon boldogok lesztek együtt. Mikorra várjátok a babát?

– Ősszel fog megszületni. De nem is ez a fontos. – Garni homlokán hirtelen komor árnyék jelent meg. Türelmetlen mozdulattal simította félre napszíta fürtjeit a szeme előtt.

– Szeretnék mindent megadni nekik, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt. Boldogabb életet akarok biztosítani nekik, mint az enyém volt. Még mielőtt megszületne a fiam, elmegyünk a faluból. Itt nincs semmi, csak por és szegénység. – Lemondó sóhajjal folytatta tovább. – Tudok írni, olvasni, mint itt a legtöbben, hála az öreg szerzetesnek. Ezzel talán kezdhettek valamit. Nem akarom az egész életemet lyukas hálók és korhadt csónakok társaságában tölteni.

– Mihez akarsz kezdeni? – kérdezte Midek komoly arccal.

– Kereskedő akarok lenni. Beszélni fogok az egyik kalmárral. Mindig akad olyan, aki az utolsó pillanatban meggondolja magát és visszafordul. Idén is

lesz. Azért mondtam el neked mindezt, hogy ha akarsz, velünk jöhess. A városokban sok mindenhez kezdhet az ember. Krynnebe mennénk, Midek.

– Köszönöm, hogy gondoltál rám. De még nem mehetek. Amíg apámnak szüksége van rám, addig maradnom kell. Ennyivel tartozom neki. Persze én is szeretnék körülnézni a nagyvilágban, de még nem jött el az ideje... Majd egyszer. Máris hiányoztok nekem. – Zavart mosollyal fordult felé.

– Ti is. De ez nem jelenti azt, hogy örökre elmegyünk. Amint megvetettük a lábunkat és lesz egy kis pénzünk, hazlátogatunk majd.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani, Garni – felelte vidáman a fiú és leporolta szürkésfehér nadrágját. Barátja is feltápászkodott, majd segített neki összeszedni a halakat. Gyorsan leütötték a rángatózó állatokat és ügyes mozdulatokkal zsinogra fűzték őket. Átvágtak a kis dombokon, és nemsokára már a faluhoz vezető, kitaposott ösvényen bandukoltak. Midek haladt elől. Füttyörésztek. Egy régi halásznótát, amit még Garni nagyapjától tanultak.

– Aztán Eyla ki ne szedje belőled a titkot halsütés közben! – figyelmeztette a fiatal férfi Mideket.

– Bízz bennem! – kiáltotta a fiú nevetve. – Nem fog megtudni semmit.

Az első házaknál váltak el egymástól.

3. FEJEZET

ELVESZETT MŰLT

Beesteledett, mire mindennel elkészültek. Eyla adott Mideknek egy tiszta inget, a régit meg elégette. Többet ugyanis már nem lehetett foltozni.

– Meséld el, hány lánynak törted apró darabokra a szívét, gyermekem? – csapta össze kezét a természetes asszonyosság, amikor a fiú frissen borotválva megjelent a kis konyhában.

– Csak egynek, Eyla néni, de abba én is majdnem belehaltam – válaszolta a szőke fürtös halászlegény, és megcsókolta a nő kerek arcát. – Mehetünk?

Kettesben indultak a falu közepén álló hatalmas máglyához. Nagy nyüzsgés volt az egyetlen főutcán és a piactéren. A komédiások bolondos mutatványai harsány nevetést váltottak ki a zsibongó gyerekhadból. A tarka ruhákba bújt vándorszínészek még a délután folyamán felállították a rögtönzött színpadokat és egymás után adták elő mulatságos jeleneteiket. A kalmárok hosszú asztalai pedig roskadoztak a szebbnél szebb ruháktól, ékszerektől és ritka, szárított gyümölcsöktől, amiket csaknem ingyen kínáltak. Hiszen Towerdam évről-évre nekik adta gyorsjárású hajóit. Midek ekkor észrevette Garnit a kavargó tömegben. Odacipelte hozzá Eylát.

– Az unokafivérem szeretne beszélni veled! – kiabálta a nő fülébe.

– Gyere, kedves! – kacagott a jól megtermett asszonyosság és belekarolt Garniba. Turi, a towerdami kovács egyetlen fia, keresztülvágott a zajongó sokaságon, és mielőtt Midek sarkon fordulhatott volna, jókora boroskupát nyomott a kezébe.

– Szükségünk lenne rád, Midek! A vadászok hazatértek, nagyon sok az elejtett vad.

– Attól tartok, nem fog örülni a helytartó. Tilalmat rendelt el.

– Ami megmarad, azt félretesszük neki – felelte Turi és féktelenül hahotázni kezdett. Kisvártatva azonban elkomorult az arca. – Egész évben kifoszt mindenünkből, szinte már az éhhalállal küzdünk. Amit itt láatsz, elrejtettük előle. Az erdő állatai pedig ugyanúgy a mieink is, mint az övéi.

– Bár így lenne! – sóhajtotta Midek. – De ezen a földön nagyon keveset mondhatunk a magunkénak, barátom. A bőröd, talán az a tiéd. Gyere! Feledkezzünk meg egy kis időre a nyomorúságunkról.

Átverekedték magukat az eleven falon és a kissé távolabb felállított, virágokkal teleszórt mézszársékhez siettek. A spatterdami ifjak javarésze már ott serénykedett. Sietniük kellett. Az óriási máglyák körül egyre nagyobb tömeg gyűlt össze.

Leszállt az éj, mire mindenki elfogyasztotta az ízletes gyümölcsökkel megtűzdelt sültet, és a vének meggyújtották a gúlába hordott gigantikus farakást. Az eddig némán várakozó ünnepi máglya életre kelt. Áhítattal nézték a fenséges látványt. A kalmárok lehajtották a fejüket. Arra gondoltak, vajon látni fogják-e még egyszer a barátságos kis falut. Hosszú és veszedelmes út állt előttük, ahonnan csak kevesek tértek vissza. De a gyors meggazdagodás reménye évről-évre útnak indította az embereket az ismeretlen felé. Vendéglátóik mindent megtettek, hogy a gondolataikat vidámabb dolgokra tereljék. Az illatos borral színültig töltött kancsók kézről-kézre jártak, így nemsokára dalolni kezdtek a messziről jött vándorok is.

Később, a pattogó tűz sejtelmes fénye mellett, a nagyvilág újdonságairól meséltek a kíváncsi falusiaknak.

– Abban a városban, ahonnan én jöttem, furcsa hírek keltek szárnyra. Újabb lázongások törtek ki. Az ethless-i helytartóságba katonákat vezényeltek Észak Völgyéből. Nálunk is felforgattak minden házat és előállították a fiatal fiúkat. Sokat elvittek közülük. Az anyák ott zokogtak a porban, de nem használt semmit. A krullok szolgálai lesznek – mesélte egy rövidre nyírt hajú kereskedő.

Döbrent csend támadt a szavai nyomán. A nők ösztönösen közelebb húzódtak férjeikhez, és magukhoz ölelték alvó gyermekeiket.

– Nekünk ehhez semmi közünk sincs – felelte csendesén a falu vezetője. Lassan és megfontoltan beszélt, minden egyes szót külön mérlegelt. – Itt mindenki teszi a dolgát, úgy, ahogy a legjobb neki is, és a helytartónak is. Ha a dézsmát jönnek begyűjteni, ugyanúgy megvendégeljük őket, ahogyan most titeket. Elviszik az év közben gyűjtögetett gabonánkat, gyümölcsünket, egyszerűen minden javunkat. Ide hiába is jönnek. Az elégedetlenség pedig mindennapos a szegények között.

– Paul-nak igaza van – szólt közbe egy idősebb halász. – Akkora az éhínség a falvakban, hogy már emberevéstől tartanak az népek. Minket egyenlőre elkerült a vész, de félok, hogy már nem kell sokáig várnunk. Még egy dézsma és felkopik az állunk.

– Néhány falu már elnéptelenedett az éhínség miatt. Az emberek elmenekültek a környező erdőkbe, hogy ott próbáljanak élelmet szerezni.

Fehér agyagot kevernek össze fakéreggel, azt eszik – folytatta könnyek között a felesége.

– A krullok hogy néznek ki? – kérdezte az egyik pelyhes állú legényke.

– Ez jó kérdés, fiú. Csuklyát hordanak, hogy senki emberfia ne láthassa az arcukat. Már ha egyáltalán van nekik. Valahonnan Keletről jöttek, a nagyúrral együtt. Hordákban járnak, és ölnek, ha kell, ha nem. Mindenki retteg tőlük. Ők az északi katonák előőrsei.

– Tényleg Keletről jöttek?

– Így mondják. De az is lehet, hogy a pokol mélyéről. Senki sem parancsolhat nekik. Egyedül a legfőbb úrnak engedelmességek, ezért olyan félelmetesek.

Midek érdeklődve hallgatta a beszélgetést. Tetszett neki az érdes hangú kalmár, aki nyíltan mert beszélni ezekről az emberi szörnyekről. Megpróbálta elképzelni, milyenek is lehetnek valójában. Aztán Garnira pillantott. Alia ráhajtotta szép fejét kedvese vállára és a vörösén izzó paraszat nézte. Úgy ültek ott, mintha már egy külön világban lennének. Midek elmosolyodott. Eyla tehát igent mondott. Holnap indulhatnak az erdei szerzeteshez.

A szertartás gyorsan és könnyek nélkül zajlott le. Eyla megölelte őket és áldását adta rájuk. A gyerekek körbevették az idős papot és elárasztották a kérdéseikkel. Csaknem megfojtották. Midek nevetve szabadította ki a reszketeg öregembert a kis testek szoros gyűrűjéből.

– Gyere, atyám, frissítsd fel magad kissé. Ezek az ördögfiókák alaposan elfárasztottak.

– Ne mézsört hozz, fiam, hanem egy kis forrásvizet. Köszönöm. Mondd csak, hová készülnek a barátaid? – kérdezte fáradt hangon a férfi.

– Csaknem mindenki hazamegy. Kaptunk egy szekeret, így estére már a faluban lesznek. Garni és én még maradunk. Megjavítjuk Ritz anyó házának a fedelét. A múltkori esőzés alaposan megrongálta.

– Büszke vagyok rátok, Midek. Te és az unokabátyád voltatok a legokosabb tanítványaim. Sokkal hamarabb olvastatok, mint bárki más a falubeli gyerekek közül. Pedig csak kéthetente tudtam átjönni hozzátok. Tanulnod kéne, gyermekem. De itt, ezen az elhagyatott vidéken, nem sok lehetőség van rá. Menj be a városba.

A fiú szomorú mosollyal fogta meg a ráncos kezeket.

– Nem tehetem. Apámnak még szüksége van rám. Nem hagyhatom magára, most, hogy ilyen beteg.

A vénember arcán fájdalmas árnyék suhant át. Midek azonban nem vette észre, mert Garnit figyelte. Aliával beszélt. A lány kedvesen könyörgött neki. Csak a párbeszéd végét értette meg.

– Kérlek, Garni, hadd menjek velük. Segítenék anyádéknak berendezni a kisszobát. Mire Midekkel visszajönnétek, mindennel elkészülnénk.

– Nem bánom. De ígérd meg, hogy végig a szekéren maradsz. Nem szeretném, ha bármi bajod esnék.

– Így lesz, szerelmem, megígérem – felelte kacagva a lány és megcsókolta.

Az egész falu elkísérte őket a towerdami dombok aljáig. Alia ekkor már a szekéren ült és kipirult arccal integetett a férjének. Midek odasétált Garnihoz és átölelte.

– Nagyszerű feleséged van. Hogy fogják hívni a fiadat?

– Természetesen úgy, mint engem. Ha a te nevedet adnám neki, féltő, hogy ugyanolyan nagy kópé válna belőle, amilyen te vagy.

– Ugyan, ezt nem mondhatod komolyan! Nézz rám. Teljesen megváltoztam! – kiáltott nevetve a fiú.

Hosszasan néztek a távolodó csapat után. Csak a kavargó homokfelhő jelezte útjukat, majd nemsokára az is elenyészett a fák között. Tűnődve ballagtak visszafelé, amikor Midek könnyű érintést érzett a karján. A szerzetes volt az. Garni megcsókolta az öregember kézfejét, aztán egyedül hagyta őket. Az anyóhoz indult. Midek érdeklődve figyelte a csuparác arcot.

– Fiam, beszélnem kell veled. Keressünk valami nyugodt helyet.

Elsétáltak az egyik árnyas bokorig és leültek az előtte heverő farönkre.

– Sok szellem jár a nyomodban, gyermekem. Erre már akkor felfigyeltem, amikor tanítottalak. Nem vitted észre a jelenlétüket? – fordult a szerzetes Midek felé és megérintette a homlokát. A fiúnak hirtelen elviselhetetlenül meleg lett. Nyögve rázta meg a fejét.

– Eddig még nem. Miből kellett volna?

– Nézz körül. A madarak egészen közel ülnek hozzánk. A növények finoman fölénk hajlanak, hogy még több árnyékot nyújtsanak a nap sugarai ellen. Ezek a jelek mind erre utalnak. A természet tisztel téged. Uralhatod a teremtményeit, ha jó szándékkal közeledsz feléjük. Még a legvadabb állatok is meghunyászkodnak előtted, ha úgy akarod...

– Ez igazán nagyszerű. De mihez kezdjek veled? – A fiú még mindig nem értette, miről beszél a tanítója.

– Erre te magad fogsz rájönni. Tegnap éjjel álmodtam. Tudtam a jöttötökről, még mielőtt elindultatok volna. Téged is láttalak. Nem voltál egyedül. Sokan álltak körülöttem. Ezért mondtam azt, hogy talán el kellene

hagynod a falut. Az égiek üzenetet küldtek neked, fiam. Meg kell mentened valakit a sötétség fogságából.

– De hiszen mondtam az előbb. Nem hagyhatom magára apámat. Én vettem át a helyét a halászok között. Már felépült az új hajónk is.

– Senki sem sejtheti előre a sorsát. A szenvedést és a fájdalmat nem kerülheti el az ember.

Midek nyugtalanul fordult felé.

– Homályosan beszélsz. Nem értelek. Ha látod a jövőt, miért nem tárod fel előttem?

– Az istenek sokszor bizonytalanságban tartják az embert. Csak ennyit bíztak rám. A többi kérdésre magadnak kell a választ megkeresned.

– Rosszat sejtök. – Midek torka furcsán elszorult. Visszafordult az elnéptelenedett út felé. Aztán segítette az idős férfinek felkelni a rönkről. A szerzetes hosszan nézte a fiú vonásait. Mideknek úgy tűnt, mintha az emlékezetébe akarná vésni az arcát. Végül az öregember felsóhajtott.

– Mennem kell. Az állataim már várnak. Az istenek óvjanak utadon, fiam.

Midek ekkor megnyugodott. Ez már újra a régi tanítója volt. Szeretett rejtvényekben beszélni. Úgy döntött, nem tulajdonít túl nagy jelentőséget a beszélgetésüknek. Elkísérte a férfit a kanyargó ösvényig, és megvárta, amíg eltűnik a fák mögött. Amikor visszaért a faluba, belevetette magát a munkába. Garni csodálkozott, milyen gyorsan készen lettek a javítással. Midek megpróbálta kiverni fejéből a szerzetes homályos szavait, de bármit is tett, a nyugtalanító érzés nem múlt el. Úgy érezte, készül valami. Valami rettenetes...

Az indulás előtti estén Midek lovagolni ment a tengerpartra. Amikor visszatért, Ritz anyó azonnal ágyba fektette. A fiú egész teste tüzelt a láztól, kusza beszéde rémülettel töltötte el az anyó szívét. Garni erőnek erejével tartotta vissza, mindenáron ki akart rohanni a konyhából. Végül nagy nehezen belecsavarták egy vizes lepedőbe és megittattak vele néhány bögre teát. Akkor lecsillapodott kissé. Ám amíg az anyó újabb borogatást készített, megragadta bátyja karját.

– Garni. Haza kell mennünk! Haza, apámhoz – zihálta.

– Jól van. Csak előbb pihend ki magad – csitítgatta szelíden.

– Nem érted?! Baj van. Láttam! – türelmetlenül rázta meg unokafivére vállát.

– Midek, nyugodj meg. Mit ettél ebédre? Biztos elcsaptad a hasadat.

– Nincs semmi bajom. Figyelj rám. Holnap el kell indulnunk. Kérlek. Higgy nekem! – könyörgött rimánkodva, miközben azok ketten együttes erővel újabb lepedőt borítottak rá.

– Rendben van. Holnap elindulunk.

Késő éjszaka volt, mire Midek kimerülten elaludt. Garni az ágya mellett virrasztott. Nem tudta, mire vélje Midek furcsa viselkedését. Végül úgy döntött, hisz neki. Reggel elindulnak Spatterdamba.

Lassan hajnalodott. A rózsás sugarak betűztek a repedéseken és a betört ablakon. Rettenetes felfordulás volt a kis szobában. Az egyszerű bútorokat szétdobálták, a ruhákat ízekre szaggatták. Morgan mester hasára szorította vértől sikamlós ujjait. Tátott szájjal lélegzett és könnyek peregtek végig beesett arcán. Ősz haja a szemébe hullott. Tudta, hogy meg fog halni.

A falut álmában támadták meg. Szinte még mindenki aludt, amikor a halál leszállt Spatterdam házai közé. A köd elrejtette a támadókat, így sokan nem is látták azt, aki az életükre tört. Hallotta az emberek sikolyait, a rémült kiáltásokat. Csaknem minden kunyhóra égő fáklyákat dobtak. A tűz hamarosan beborította az egész falut. Aki még élt, elkeseredett harcot vívott a könyörtelen gyilkosokkal. Aztán csönd lett. Végtelen csönd. Csak a kín maradt, hogy éles fogaival darabokra szaggassa. Nem hitte, hogy ekkora fájdalom is létezik. Imádkozott. A fiát várta. A fiát...

Még át kell neki adnia valamit. Eddig nem tette meg. Most pedig, lehet, hogy már késő...

Magasan járt a nap, amikor először megálltak pihenni. Nem maguk, a lovak miatt. Garni megtörölte izzadt homlokát, majd hátrafordult a nyeregben.

– Nézd! Ott, a távolban, mintha egy tó vize csillogna. Nem ismerem fel a helyet. Eltévedtünk volna?

– Csak lerövidítettem kissé az utat. – Midek hangja fáradtságról tanúskodott. – Menjünk oda.

Rövid galoppozás után elérték a tavat. Leugrottak a remegő állatokról. Midek futkosni kezdett a kis tisztáson, hogy elgémberedett lábaiba visszatérjen az élet. Garni addig elvezette a kimerült lovakat. Rekkenő hőség volt, a fák lombja mozdulatlanul terpeszkedett a fejük felett. A hőség miatt szinte remegni látszott a tó túlsó partja. Midek nem emlékezett arra, volt-e már ekkora forróság tavasszal. Különösen nem ilyen hosszú tél után. Jó volt kinyújtóztatni elfáradt tagjait. Hajnal óta vágattak megállás nélkül. Legalább felfrissülnek kissé, mielőtt tovább mennek. Lassan sétált vissza a selymes fűvel

borított emelkedőn. Apró, tarkatollas madár kísérte, mohón csipegette az elszórt kenyérmorzsákat. Vidáman kiabált a tóparton kuporgó alaknak. A napsugarak elvakították, így nem láthatta tisztán, mit is csinál a fiatal férfi.

– Garni, mi lenne, ha füröd... – de nem tudta befejezni a mondatot. Csak akkor vette észre. A szörnyű látvány beléfojtotta a szót. Elkerekedett szemmel állt egy végtelennek tűnő pillanatig, aztán rohanni kezdett a part felé.

– Ne, az istenekre nee! – ordította és lerogyott a földön heverő hatalmas testek mellé. A lovak még éltek. Kifordult szemükben ott villódzott az elmúlás. Tátogó orrikaikból patakozott a vér. Lábaik görcsösen kapáltak, mintha el akarnának futni a könyörtelen halál elől. Aztán véget ért. Nyögő sóhaj szakadt fel a testükből és nem mozdultak tovább. Midek iszonyodva ragadta meg a térdepelő férfi ingét. Garni üveges szemmel bámult rá. Ujjai még mindig a feleslegessé vált kantárszíjat szorongatták.

– Te is ittál? Válaszolj! Ittál? – A hangja megbicsaklott a rémülettől. Elvonszolta a férfit az elcsendesült hátságok mellől. Garni teste ekkor ívben megfeszült, majd rángatózni kezdett. Véres hab jelent meg a szája szélén. Ujjai belevájtak az őt ölelő karokba. Midek arca eltorzult fájdalmában.

– Nem hagyhatsz itt! Nem, ez csak álom! – kacagott fel, de közben pontosan tudta, hogy ez nagyon is valóság. A haldokló ekkor, összegyűjtve minden erejét, utoljára még szólásra nyitotta az ajkát.

– Menekülj...! Ez a halál völgye... Vigyázz Aliára... Vigyázz rá... Fuss... Mene... – Aztán már csak hörgő légvétele hallatszott. Ott halt meg Midek ölelő karjai között.

Az ifjú gépies mozdulatokkal felemelte a holtat és bevitte a bokrok közé. Nem volt idő arra, hogy tisztességgel eltemesse, ott kellett hagynia, kiszolgáltatva az elemeknek és a kósza vadaknak. Csak remélni tudta, hogy az istenek jogos haragja elkerüli őt. Kivette a nyeregtáskából Garni törét és az övére erősítette. Eddig nem hordott magánál fegyvert, csak egy bőrszíjat, amiből alkalmasint parittyát készíthetett. De most érezte, hogy szüksége lesz rá. Aztán futni kezdett. Olyan megfeszített iramban, hogy a talpát a csizmáján keresztül is felsértették az éles kavicsok.

Nem mert az egyenes úton menni. Bevetette magát a fenyves sötét fái közé. A vadak évszázados csapásain rohant végig, tudta, hogy azok kivezetik az ismeretlen rengetegből. Csodával határos módon egyszer sem sérült meg, pedig vakmerő ugrásai miatt sokszor az életével játszott. Nem törődött sem az éhséggel, sem a gyötrő szomjúsággal. Dübörgő szívverése űzte egyre tovább. Atvergődött a lankás dombokon, szűk, ember nem járta hasadé-

kokon. Az erdő állatai sokáig követték a nyomát. Magasan a feje fölött dögező madarak köröztek. Midek azokat figyelte. Nem volt nehéz kitalálnia, miért jelentek meg a magas hegyek lakói a tengerpart közelében. Döghússra gyűltek össze.

Végül kora délután elérte a spatterdami dombok egyikét. Zihálva dőlt egy vihar sújtotta faóriásnak. Körülnézett. Akkor látta meg a füstöt. Mindent beborított.

– Ég a falu. Felégették a házakat! – suttogta hitetlenkedve. – Túl későn érkeztem.

Elhomályosult a szeme, oldala minden egyes légvételnél fájdalmasan nyilallt egyet. Lehajolt egy jókora, erős faágért és rohanni kezdett. Nem érdekelté többé, hogy ott vannak-e még a támadók, hogy igazából fegyvertelen, hogy ő maga is meghalhat. Átszáguldott a mezőn, ahol nemrég még a lovakat legeltették, ahol gyermekként annyit játszott. Mindez a múltba veszett. Talán csak vízió volt az egész, talán csak a jelen borzalma volt mindig is a való.

A falu közelében megtorpant és fedezéket keresett. Fák és földkupacok biztos takarásában lopakodott egyre közelebb. Semmi mozgást nem észlelt. Csak a füst gomolygott egyre, elfeketítve az eget. A pusztulás füstje. Letörölte arcáról a pernyét. Nehezen lélegzett. Egy-két tyúk kapirgált a közelben, majd feltűnt egy sántító kutya is. Gazdátlan állatok egész hada kóborolt a falut körülvevő erdőkben.

Lassan, lépésről-lépésre közeledett, miközben feszülten várta a támadást. De minden csendes és mozdulatlan volt. Aztán meglátta az első halottat. A cipész volt az. Az oldalán feküdt, melléből két nyílvevő állt ki. Finoman borzolódó zöldes tollak ékesítették a halálosztó nyilakat. A látvány szinte beleégett az agysejtjeibe. Legyek szálltak fel a holtról. A következő holttest nem sokkal messzebb hevert. Egy nő volt. Az arcát a felismerhetetlenségig összeroncsolták.

Tántorogva indult el a faluba vezető úton. Amerre nézett, mindenütt a szörnyű mészárlás áldozatait látta. Férfiak, nők, gyermekek. A kunyhók üszkös romjai torz képet nyújtottak az egykor barátságos kis faluról. Az ajtókat betörték, leszaggatták. A feltámadt szél döngve csapkodta az ablaktáblákat az elégett falakhoz. Odaszaladt Garni szüleinek feldúlt otthonához. Az iszonyattól, ami bent fogadta, felkavarodott a gyomra. Alia a küszöbön feküdt, szoknyája cafatokra tépve csavarodott véres combjai köré. Garni idős szüleit az erős dárdák szinte a falhoz szegezték. Midek kiszédült a kunyhóból.

– Apa! Apám! – kiáltotta hangosan, de választ nem kapott. Csak az elmúlás szele zúgott az elpusztított falu fölött. Már nem remélt semmit. Botorkálva vágott át a szanaszét heverő gerendákon és a szénné égett tetemen. Félrelökte házikójuk hasznavehetetlen ajtaját és a bejáratot eltorlaszoló asztalt. Rázta a hideg.

Morgan mester kinyitotta a szemét. Gyengén köhögött. Látta a felnagyított árnyékot a falon, hallotta a motoszválást.

– Midek, te vagy az? – Hangja alig volt több gyenge suttogásnál, de a fiú így is meghallotta. Őrjöngve kezdte keresni őt. A fal mellett talált rá. Az ősz férfi arca ijesztően beesett. A fia tudta, hogy már csak percei lehetnek hátra. Ölébe fektette az öreg elnyomorított testét.

– Tudtam, hogy eljössz – lihegte erőlködve az idős ember. Midek zokogva fedte el a tátongó sebeket.

– Ne beszélj, apa, legyengít.

– Hallgass ide. El kell mondanom valamit... Én, nem én vagyok az apád. Egyéves lehtél. Komédiások hoztak... Egy asszony, aki itt halt meg a pajtámban. Sohasem tudtam meg, honnan is származol... De... Úgy szerettelek, mintha a saját gyermekem lettél volna. – Köhögött. Melle sípolt az erőlködéstől. – Ez itt... A tiéd. Veled együtt érkezett. Talán ez segít... megkeresni a családodat – Vértől sikamlós ujjával átfogta Midek kezét. Egy lapos tárgyat csúsztatott a tenyerébe. – Nem így akartam, hogy megtudd.

– Kik voltak ezek, apám? Kik tették ezt veled?

– Nem érdekes. Már nem tart sokáig. Menj innen, gyermekem. Ne... nézd, ahogy... meghalok. Itt már csak holtak vannak... Eredj innen és ne gyere vissza többé... – Vér buggyant ki az ajkai közül.

Midek ráborult. Siratta azt az embert, akit apjának nevezett. Siratta elvesztett barátait, addigi életét. Hosszú órákig ült mozdulatlanul és nézte a lassan megváltozó arcot. Kezében ott szorongatta a vértől borított tárgyat. Egy medál volt. Nyakába akasztotta anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá. A világ hirtelen ellenséges és hideg lett. Senkije és semmije sem maradt. Pillanatok alatt vesztett el mindent, ami valaha fontos volt a számára. Csak a bosszú létezett. Hatalmas ürességet érzett. Ott állt a közepében és körülötte tombolva lüktetett a testét szaggató fájdalom. Feje majdnem szétrepedt az egyre növekvő, erőszakos kérdéstől: Akkor hát, ki ő valójában?! Összeszorított fogakkal állt fel. Kilépett a sötétedő utcára. Még füstölgött néhány rom. Keze ökölbe szorult.

– Megkeresem a gyilkosokat, akárkik legyenek is azok. Megfizetnek mindenkiért. – Szavaira senki sem felelt, csak az olyannyira szeretett tenger morajlott csendesen a távolban, mintha őt búcsúztatta volna.

Kemény léptekkel hagyta hátra az elnéptelenedett falucskát. Spatterdam megszűnt létezni. Egyetlen nagy temetővé vált. Az idő elvégzi majd a munkáját. Nem nézett hátra többé. Ment, egyre beljebb az éjszakába, egyenesen előre. A fák lágyan utat engedtek neki, majd susogva rejtették el a nyomait. Halk vigasztaló hangok kísérték, lehelletfinom érintések próbálták enyhíteni a fájdalmát. De Midek mindebből semmit sem érzékelt. Elszántan tört előre az éjfekete rengetegben az ismeretlen felé.